

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VI**, Nr. **80**, **MARTIE 2010** *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: ÎNTRE IUDEO-DEMOCRAŢIE ŞI LEGIONARISM

Încercam în ultimul editorial să fac un bilanţ al efectelor "democraţiei" asupra societăţii moderne româneşti şi, prin consecinţă, asupra tuturor lucrurilor care poartă amprenta noastră naţională, începând de la "desfiinţarea" istoriei naţionale, încercările mai vechi şi mai noi de a desfiinţa satul românesc perceput ca izvor şi păstrător al tradiţiilor milenare, sfârşind, dacă vreţi, cu legiferarea căsătoriilor şi adopţiilor de copii în "familii" homosexuale.

Socotesc că subiectul este extrem de vast şi, pe cât de vast, pe atât de ignorat. De ce ignorat, de cine şi care ar fi cauzele şi urmările acestei carenţe la nivel naţional, voi încerca să expun în câteva cuvinte.

De fapt, această practicare a unui **comportament anti-naţional, anti-creştin, frizând de multe ori bunul simţ sau logica elementară, prezentat sub denumirea de *democraţie***, a reuşit să fie acceptat şi adoptat de marea majoritate a poporului român, din două motive:

1. Pentru că i-a fost prezentat ca singura formă de administrare şi convieţuire socială admisă şi admisibilă, oferind ca termen de comparaţie, de exemplu, dictatura stalinistă, dar ascunzând faptul că diverse dictaturi au reprezentat punctul de cotitură al existenţei unor state care, sub respectivele guvernări autoritare, au trecut, au făcut pasul decisiv de la subdezvoltare şi nesiguranţă, la industrializare, modernizare, stabilitate şi legitate. Trebuie specificat că aceste cazuri, cu excepţia comunismului în general şi a stalinismului în special, având o tentă naţionalistă, au fost socotite şi tratate de iudaism ca nişte catastrofe sociale.

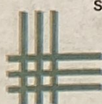
2. Al doilea motiv ar fi că, în toată existenţa sa, românul a avut ca principală preocupare supravieţuirea, lucru marcat în matricea lui genetică în decursul secolelor, perpetuată ca preocupare capitală până în ziua de astăzi în încercarea de a i se deturna atenţia de la adevăratele motive şi adevăraţii "făuritori" ai dezastrelor consecutive.

Argumentele noastre împotriva iudeo-democraţiei la nivel naţional şi chiar internaţional sunt simple şi evidente; cel mai forte ar fi acela că ***nu îşi respectă propriile legi*** care se presupune că ar justifica superioritatea şi obligativitatea ei. Baza adoptării democraţiei ar fi **"libertăţile" consfinţite prin legi organice, *legi care s-au găsit şi în constituţiile comuniste:***
- *libertatea cuvântului*
- *libertatea de asociere*
- *voinţa majorităţilor*

Să le luăm pe rând.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

ÎNTRE IUDEO-DEMOCRAȚIE ȘI LEGIONARISM

(continuare din pag. precedentă)

Ce fel de "libertate a cuvântului" poate fi când îți este interzis prin legi care pur și simplu desfid constituția; să comentezi negativ numitul "holocaust" din România - aceasta ca exemplu de legi scrise, explicite, ca să nu mai vorbim de un gen de ostracizare ce se aplică celor ce își exprimă public crezul naționalist. Gândiți-vă la aceeași lege practicată în Germania, unde negarea holocaustului sau măcar a volumului declarat și modificat chiar de autoritățile israeliene, prevede o pedeapsă punitivă de libertate de cinci ani.

"Libertatea de asociere" care era prevăzută și în Constituție, este valabilă până la o limită: Cine stabilește această limită? Să le luăm pe rând, conform enunțurilor legii: asocieri contra siguranței statului sau asocieri pentru comiterea de infracțiuni economice sau asocieri în vederea formării de grupuri de crimă organizată sau altele.

Pe noi ne doare interzicerea Mișcării Legionare.

Nu s-a dovedit nici în perioada interbelică, nici după '89 că Mișcarea Legionară putea fi încadrată într-o poziție de mai sus.

Într-un singur caz Mișcarea Legionară a acționat "ilegal" împotriva regimului oficial și aceasta se manifesta prin ***rezistența armată în munții României în timpul regimului comunist.***

Ce au făcut regimurile "democratice" de după '89? Au încercat să convingă opinia publică, printr-o propagandă bine dirijată și prin omisiune din bruma de istorie oficială, rolul legionarilor de fondatori și executanți ai mișcării de rezistență!

În context vă punem întrebarea: *Cine stabilește dacă o reacție de acest gen este o crimă sau o mândrie națională?*

Cine stabilește dacă - și în ce măsură - puținele reacții provocate de disperare în fața ilegalităților și terorii de stat în perioada interbelică, sunt justificate, pot să fie condamnate, sau trebuie glorificate?

Fără să ne propunem a răspunde la aceste întrebări, **să trecem la a treia condiție esențială prevăzută de legile democrației:**

Respectarea voinței majorității; despre ce majorități poate fi vorba când se prezintă la vot doar 30-40% din populația României, când acest gest, reprezintă în mod explicit lehamitea ca să nu zic scârba majorității populației pentru tot ce a reușit să producă lăudata democrație.

Se practică de către mulți "justificatori" exemplul democrațiilor occidentale și în special al acelei americane; ni se dau exemple de state fără discuție dominate copios de iudeo-masonerie, unde legile și în mare parte justiția este controlată de evrei. Există deja în toată lumea, o atitudine foarte fermă și foarte extinsă împotriva unor planuri care în mod evident nu reușesc să ascundă în spatele lor promovarea intereselor evreiești și aș aminti măcar unul singur, imensele manifestații împotriva "globalizării".

Dar să revenim în România zilelor noastre; tabloul care ni se prezintă este din ce în ce mai greu de acceptat, și aceasta din cauza comportamentului oamenilor politici la toate nivelurile, începând de la primarii unor amărâte de comune care devin automat niște stăpâni ai locului, procedând după bunul plac, ignorând legile, furând, călcând în picioare demnitatea "păstoriților", și până la posturile cele mai înalte în stat, justificându-și comportamentul cu autoritatea căpătată prin sistemul democratic de accedere la putere, așa-zisele alegeri democratice.

Cred că ar fi inutil să enumăr încă o dată efectele dezastruoase ale comportamentului politicienilor, contaminat de virusul iudeo-democrației, care sunt constatate de fiecare român pe pielea lui.

Întrebarea care se pune este dacă *există un sistem mai bun, mai compatibil și mai apropiat de interesele naționale*, *mergând în profunzime până la amănuntul familiei în societate și, mai departe, până la individ?*

EXISTĂ - și reprezintă o alternativă absolut valabilă, putând oricând să înlocuiască actualul comportament al politicianului iudaizat cu urmările bine cunoscute.

Dar să începem cu începutul: ***Ce trebuie să facă un cetățean român pentru a deveni membru în unul din partidele existente azi în România?***

Să completeze o adeziune - și atâta tot.

Ce știe el despre respectivul partid? Ce vede la televizor, ce aude la radio și în mod excepțional poate mai și citește un ziar; este vreun ziar care îl învață, îi deslușește doctrina partidului? Exclus, nu există așa ceva. Alte mijloace de informare, nici atât. Arătați-mi și mie o broșură, o carte, orice, care să conțină doctrina și ideologia unui partid. **Deci, repet: ce știe un român când se hotărăște să devină membru al unui partid: că în politică este permis orice, că "politica este arta compromisului", că nu are nici un țel, nici un ideal,** că grijile față de marile probleme ale națiunii sunt cuvinte bombastice pentru el; că, mai nou, exact ca pe vremea comuniștilor, nu are șanse de promovare în viața socială decât făcând parte dintr-o tabără și - eventual și de preferat - din tabăra la putere.

Bine, o să ziceți, asta la început, până se dumirește omul de scopurile nobile ale partidului. Încă o dată, exclus! Ce învață cu trecerea timpului? Doctrina partidului? Rolul patriotic pe care îl are el și ai lui? Devine mai bun, mai curat, mai atent la problemele naționale? Nici vorbă! Devine mai șmecher, mai versat într-un comportament specific iudeo-democrației, mai atent la privirile șefilor ierarhici, mai disprețuitor cu subalternii politici, atent în orice moment de unde bate vântul în partid și în viața politică în general.

Și mai departe? Își dă seama că a început să se simtă în această atmosferă ca peștele în apă, devine versat în acest slalom, învățat de acum să ocolească niște jaloane, căci altfel va fi descalificat etc. ,etc.

A intrat completând o adeziune și iese la capătul unui drum, mai lung sau mai scurt, în funcție de viclenie și renunțând la principii, o lichea de la care nu te poți aștepta să facă altceva decât ce vedem cu toții că face.

Trebuie să fii ori naiv, ori handicapat, ca să aștepți mântuirea neamului de la aceste tinichele!

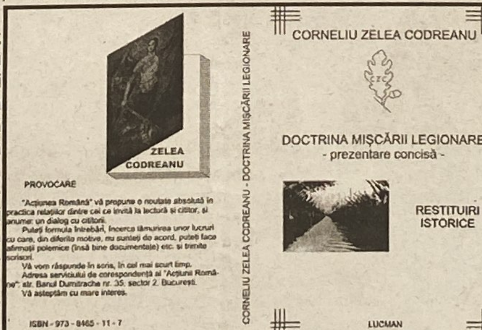
Am omis ceva?

Există alternativă?

Aparent nu, dar categoric și nu numai teoretic, DA!

Alternativa o veți descoperi în momentul în care veți face constatarea că jaful a depășit toate limitele imaginabile, că suntem și sunteți tratați drept imbecili și că singura soluție este să vă implicați, cu orice risc, în schimbarea situației.

***O nouă revoluție?* Nu, nici vorbă,** sau dacă vreți, da, dar **revoluția trebuie să aibă loc în mințile noastre, în sufletele noastre,** având ca urmare schimbarea concepției despre viață, despre scopurile ei în afară de supraviețuire, despre rolul cărămizii in construirea edificiului național, altul decât acesta propus de iudeo-democrație și acceptat ca un viol consensual.

Respingerea idealismului din relațiile sociale și politice, ignorarea preceptelor creștine, excluderea oricăror principii legate de adevăr, dreptate, echitate, compasiune și chiar bunătate, transformă viața politică într-o practică având din ce în ce mai puțină legătură cu viața propriu-zisă, o transformă într-o matematică fără reguli, rece, calculată, satisfăcând niște interese bine ascunse dar evident contrare binelui general.

Se situează cineva, ca organizare, ca organizație, ca scopuri și idealuri, la polul opus al acestui comportament dezumanizat, antinațional și anticreștin?

A <u>dovedit</u> cineva în lumea politică și prin comportament în viața de toate zilele că există o alternativă la această "democrație"?

Există o alternativă <u>verificată</u>?

Da, doctrina legionară, Mișcarea Legionară!

Cum se verifică aceste afirmații? Simplu, cu argumente incontestabile:

- Care este organizația politică cea mai urâtă de făuritorii comunismului – aceiași, de altfel, cu făuritorii iudeo-democrației? **Mișcarea Legionară!**

- Până unde a mers această ură? Până la genocid.

- Care sunt cele două poluri opuse în viața politică contemporană? Legionarismul și iudeo-democrația!

***- Care organizație politică a exclus prin legile sale compromisul politic?* Mișcarea Legionară!**

***- Care organizație politică a dat țării cel mai mare număr de martiri?* Mișcarea Legionară!**

Aș putea să merg mai departe cu exemplele dar cred că m-am făcut înțeles; nu am exagerat cu nimic; tot ce știți împotriva afirmațiilor mele poate fi oricând dovedit ca o minciună, ca o intoxicare care a reușit după jumătate de secol de perseverență să ne prezinte în culorile cele mai sumbre, pentru că **noi nu am avut niciodată posibilitatea de a ne apăra, de a contracara volumul imens al propagandei antilegionare.**

Vă prezentam mai devreme mecanismele prin care un român poate intra într-un partid acceptat la ora actuală pe scena politică românească; vă arătam cât de lesne se poate pătrunde în viața politică, având ca rezultat promovarea în vârful ierarhiei a unei lichele (exceptând personalități care au intrat în istorie și au sfârșit ca victime ale regimului iudeo-comunist; și ca o paranteză, nu observați că oricând apare în viața politică și socială un român de valoare, fiecare la nivelul lui, apar forțe - identificabile sau nu - care îl distrug sub o formă oarecare?

Nu este destul de evident pentru orice român că în momentul în care nu mai este dispus să cânte în corul condus de dirijori atât de ușor de identificat după aspect și comportament, începe împotriva lui un proces de marginalizare, mergând până la excluderea sub o formă oarecare din viața politică și socială?

Dar să revenim: prin contradicție, **intrarea în Mișcarea Legionară este condiționată strict prin reguli care au menirea de a selecționa de la bun început pe viitorii legionari, căci există o probă de 1 până la 3 ani, timp în care un "membru" poate deveni purtător al *cămășii verzi, uniforma-emblemă a celor ce doresc să devină apostolii ai românismului și ai creștinismului.***

Mă voi "mărgini" să prezint **<u>cele șase legi de bază</u>** pe care orice simpatizant care dorește să facă primul pas către Mișcarea Legionară, acela de a deveni "ucenic" (sub denumirea de "membru"), trebuie să le cunoască, să le accepte, să creadă fără limite în valoarea lor, în rolul lor de îndreptător al vieții, și pe care le găsește în ***„Cărticica șefului de cuib"***, la dispoziția lui la momentul potrivit:

1. Legea Disciplinei: Fii disciplinat, legionar, căci numai așa vei învinge. Urmează-ți șeful și la bine, și la rău.

2. Legea Muncii: Muncește. Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.

3. Legea Tăcerii: Vorbește puțin. Vorbește ce trebuie. Vorbește cât trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. *Tu făptuiește, lasă-i pe alții să vorbească.*

4. Legea Educației: Trebuie să devii altul. *Un erou.* În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.

5. Legea Ajutorului Reciproc: Ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

6. Legea Onoarei: Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă, nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. *Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.*

Comentarii? Absolut inutile. Sunt legi pe care dacă nu le respecți, te autoexcluzi din rândurile Mișcării. (continuare în pag. 8)

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA MARTIE -

***

A apărut **ediţia a II-a** din **"*CIRCULĂRI ŞI MANIFESTE*"** – CORNELIU ZELEA-CODREANU (sub o nouă înfăţişare), în Ed. *Blasco* din Bucureşti.

Coperta cărţii lansate în iunie 2009

Cartea a fost **tipărită pentru prima oară în ţară după 80 de ani** (ultima publicare având loc în 1940), în 2009 şi a fost **lansată în iunie 2009, sub egida "*Cuvântului Legionar*"**, cu ocazia împlinirii a 82 de ani de la înfiinţarea Legiunii "Arhanghelul Mihail".

Coperta ediţiei a II-a (2010)

Veritabilă colecţie de **documente oficiale**, *Circularile* Fondatorului Mişcării Legionare nu numai că întregesc imaginea dezvoltării şi organizării acesteia, dar îi trasează definitiv linia **politică şi morală**, constituind un îndreptar **practic** de **activitate şi atitudine, obligatoriu** de urmat pentru **orice legionar.** Importanţa volumului este deosebită nu numai pentru legionari, ci şi pentru cei ce vor să cunoască **adevărata ideologie de Dreapta**.

Valabilitatea principiilor cuprinse în *Circulări* (normele de conduită, modul de selecţie a membrilor, pregătirea cadrelor de conducere, criteriile de judecare a problemelor de ordin economic, social şi politic etc.), a fost **verificată** din plin în practică, dovedindu-se concret la ce poate duce **nerespectarea** acestora **(dezastrul politic şi moral** al aşa-zisei guvernări legionare din 1940 şi **al Mişcării de sub conducerea lui Sima după moartea Căpitanului şi a elitei legionare)**.

Cartea SE GĂSEŞTE **în Bucureşti**, în librăriile "*Eminescu*" şi "*Sadoveanu*", la librăriile nr. 42, 70, 108, precum şi **în ţară**, în librăriile din centrele *Carrefour* şi *Diverta*; de asemenea, cartea **poate fi comandată şi la Ed. *Blasco*** din Bucureşti, str. Miron Costin nr. 19, sect. 1, **tel.: 021**

***

Pe data de **2 martie (15 martie pe stil nou)** s-au împlinit **105 de ani de la naşterea** celebrului poet român naţionalist şi creştin, **RADU GYR (1905 – 1975), *poetul Mişcării Legionare,*** autorul versurilor multor **cântece legionare** (*Imnul Mişcării Legionare, Imnul Muncitorilor Legionari, Imnul Moţa-Marin, Imnul biruinţei, Marşul legionarilor olteni*), **conferenţiar universitar** la ***Facultatea de Litere*** din Bucureşti, **comandant legionar şi şeful regiunii Oltenia**, deputat legionar de Muscel şi Vâlcea în 1937, **combatant pe front în prima linie** în cel de-al doilea război mondial, **martir al temniţelor comuniste** - deţinut politic la Aiud din 1948 până în 1964, **autor al sute de poezii** cuprinse în volumele: *"Linişti de schituri", "Cerbul de lumină", "Cununi uscate", "Corabia cu tufănici", "Poeme de război", "Sângele temniţei", "Balade"; "Stigmate"; "Anotimpul umbrelor", "Ultimele poeme"* ş. a.

Deşi este **unul dintre cei mai reprezentativi poeţi români** – şi cel mai de seamă al generaţiei interbelice - ***laureat al mai multor premii ale Academiei Române şi ale Societăţii Scriitorilor,* Radu Gyr este omis cu obstinaţie din manualele şcolare. Este omis tocmai pentru că este un poet legionar**, adică *naţionalist şi creştin!* Aşa cum nu se vorbeşte nici despre gazetăria lui Eminescu. Probabil că în curând noile generaţii vor afla că geniul naţional este autorul unei singure poezii, "*Somnoroase păsărele*"... (care nu deranjează pe nimeni)

"*Doar izvoarele suspină, / Pe când codrul negru tace; / Dorm şi florile-n grădină, / **Dormi în pace!**"* Toată lumea va dormi (sforăi) în pace, criticii se vor "*ascunde în rămurele*", urmând exemplul păsărelelor, iar imnul naţional va răsuna în van.

"*Deşteaptă-te, Române!*"

În pag. 15 vă oferim ***un mărţişor:*** două creaţii ale comandantului legionar Radu Gyr.

***

Iată şi un model tipic de funcţionare a Parlamentului, răsplata democraţiei cea plătită cu sânge în 1989: urmează rezumatul manevrei prin care UDMR a reuşit să treacă prin Senat cu un act făţiş în contra integrităţii teritoriale a României.

Liderul PC din Covasna, Doru Feldiorean, califică macroregiunea V drept "un atentat la siguranţa naţională, această regiune cuprinzând exact judeţele care au fost cedate Ungariei în 1940 cu ocazia Dictatului de la Viena", conform www.observator.info, 15 februarie.

Narează senatorul Iulian Urban de la PD-L, citat de aceeaşi sursă (desigur, scena a fost consemnată de mai mulţi parlamentari):

"(...) *la începutul şedinţei Senatului, reprezentantul Guvernului* (un secretar de stat de etnie maghiară) *nu era prezent la dezbateri şi s-a cerut să nu se dezbată legea fără ca el să fie prezent, astfel încât a fost lăsată la urmă.*

*Pe la 12:30, când s-a cerut să se ia în dezbatere proiectul de lege, în mod jenant parlamentarii UDMR părăsiseră sala de plen, rămânând liderul lor de grup care a cerut să se constate că nu mai există cvorum de şedinţă. S-a ajuns la această situaţie în care o lege care trebuia dezbătută în plenul Senatului **a trecut prin adoptare tacită**.*"

Această scenă cu vot câştigat prin absenţă spune totul despre instituţia noastră legislativă: cum nu se putea mai prost, duşmanii declaraţi ai României sunt singurii care, în Parlament, nu se prăpădesc de lene şi plictiseală. Udemeriştii nu dorm în Parlament. Nu dormeau nici când s-a constatat neîntrunirea cvorumului: plecaseră în grup, pentru un rezultat sigur, după cum fusese planificat.

V-aţi putea gândi (de nenumărate ori am auzit asemenea replici) că **"*numai la noi se poate una ca asta*", ceea ce este totalmente greşit: în anii 90, prin Parlamentul Franţei a trecut într-un mod tot atât de fraudulos legea (prima din lume) care interzicea... negarea Holocau$tului.** Într-o sală aproape goală câţiva bezmetici au votat în locul colegilor absenţi - pentru detalii consultaţi raritatea bibliografică "Mituri fondatoare ale politicii israeliene" de Roger Garaudy (un evreu mai onest decât am fi crezut că poate exista).

Să revenim: **datorită *sistemului euroregiunilor, prin care UE propune guvernare autonomă pentru fiecare asemenea subunitate administrativă, bazată pe limbă şi etnie, chiar şi transfrontalieră (structurarea continentului după modelul SUA)*, UDMR** a **obţinut reactivarea "legitimă" a problemei Ţinutului Secuiesc.**

Dacă se împlineşte voinţa oarbă de la Bruxelles, vom fi cu toţii un mare borş, în care se vor amesteca fantomele fostelor state componente, însă teritoriul odinioară cedat la Viena va aparţine fantomei Ungariei, nu a României.

Maghiarii sunt mult mai anti-UE decât adormiţii de români (a se vedea ce-şi permite Partidul Jobbik, comparativ cu mişcările timide de la noi), dar fireşte că vor şti să profite de un asemenea cadou.

Liderul UDMR Harghita, Borboly Csaba, deşi, când este în ţară, se exprimă destul de voalat, a dat cu piatra în baltă la ziarul "Kronika" din Ungaria: **"*Acest proiect de lege urmăreşte formarea unor regiuni de dezvoltare secuieşti ca prim pas pentru obţinerea autonomiei pe criterii etnice.* (...)** *În judeţele Harghita, Covasna şi Mureş este omogenă istoria etnică, culturală, şi chiar a economiei, dezvoltarea în comun a regiunii este un pas mai departe în gestionarea propriului destin*". Domnule, nu ştiai că în România, ţara pe care te prefaci că o reprezinţi politic, noi urmărim şi presa maghiară?

"Spune lucrurilor pe nume" şi Kelemen Hunor, preşedintele executiv al UDMR (fost candidat la Preşedinţia României): "*Noi, acum, în comisia de specialitate la Senat, asta încercăm să explicăm, că nu este un proiect în interesul UDMR, al secuilor, este un proiect în interesul României, al unei Românii mai moderne şi mai eficiente (...)*". În interesul unei Românii mai eficiente, adică mai mici, vrei să spui? Ce-ai fi făcut dacă te-ar fi pus "poporul" pe tine preşedinte, ai fi cedat Ardealul imediat Ungariei, sau ai fi aşteptat până a doua zi dimineaţa? Noroc că nu te-a pus pe tine, ci pe Băsescu, care... Marele apărător al fiecărei palme de pământ românesc, de la care ne obişnuisem cu declaraţii energice - pe care, desigur, nu le mai credem - nu s-a prea făcut auzit în vacarmul unguresc. Ca şi pentru Carol al II-lea la vremea lui, şi pentru Băsescu vin momente în care se bate zgomotos cu pumnii în piept, ca şi momente în care se face mic şi "cuminte". După cum se ridică sau coboară bagheta dirijorului. Ce păcat că se cântă o simfonie a distrugerii! În toiul acestui circ, preşedintele a valorificat din plin oportunitatea de a... tăcea. Ştiam noi că aşa va face.

***

Şi cartea scrisă de şeful actual al organizaţiei legionare, NICADOR ZELEA-CODREANU, a fost din nou tipărită, fiind la **cea de-a II-a ediţie** în mai puţin de un an.

Întrucât cartea (lansată, ca şi "Circulări şi manifeste", de care am vorbit mai sus, în urmă cu jumătate de an, cu ocazia împlinirii a 82 de ani de la înfiinţarea Legiunii "Arhanghelul Mihail") **s-a vândut ca pâinea caldă**, existând în continuare numeroase cereri, editorul (Lucman) a hotărât tipărirea celei de-a doua ediţii pe cheltuiala proprie. De aceea cartea nu necesită nici o recomandare suplimentară, ci ne limităm la a vă informa că "***MIŞCAREA LEGIONARĂ – EXPRIMĂRI NECENZURATE***" tratează probleme de actualitate, prezentând **SOLUŢIILE Mişcării Legionare în diverse probleme la ordinea zilei,** dar cuprinde şi pagini de istorie naţională şi legionară absolut necesare românilor care intră în contact cu adevărata ideologie de dreapta după zeci de ani de îndoctrinare iudaică; totodată, cititorul va găsi în această carte şi luări de atitudini faţă de atacurile la adresa Mişcării Legionare din partea unor persoane mai mult sau mai puţin publice şi *faţă de unii impostori* care declară ca ar face parte din Mişcarea Legionară.

Ca şi *"Circulări şi manifeste"*, cartea se găseşte în librăriile din Bucureşti şi din ţară şi la Ed. *Blasco*.

"Agenţia de ştiri Garda de Fier"

Zig-zag prin judeţele ţării

(continuare din numărul trecut)

VÂLCEA

Să ne continuăm excursia pe un drum ce urcă şi ne duce în inima muntelui, la staţiunea Voineasa.

Este păcat că în apropiere de comuna Brezoi nu există un indicator la întretăierea şoselei naţionale cu un drum forestier care duce la **cascada Lotrişor**. Drumul este splendid, taie pădurile dese de fagi şi stejari, mergând paralel cu vijeliosul Lotrişor care şi-a croit albie în lupta cu roca dură a muntelui. Cascada lasă amintiri de neuitat, apa prăvălindu-se cu zgomot de la o înălţime de 60-70 m.

În comuna **Brezoi,** aflată pe Valea Lotrului, la 3 km mai în amonte de vărsarea acestuia în Olt, se află biserica de lemn *„Intrarea în biserică a Maicii Domnului"* clădită în stil vâlcean, din bârne groase cu acoperiş din şiţă.

Tot în amonte, la 3-4 km, se găseşte o păstrăvărie cu sută la sută şansă la pescuit – nu cu undiţa, ci cu plasa! – cu posibilitate de cumpărare.

Ajungem şi la **Voineasa,** staţiune relativ nouă, întemeiată în urmă cu cca. 35 de ani, unde călătorul are la dispoziţie hoteluri şi vile şi, mai ales, posibilitatea de a face excursii în aerul curat al muntelui şi în linişte deplină: **lacul Vidra** şi cabana Obârşia Lotrului care face joncţiunea cu şoseaua alpină Sebeş – Novaci.

După ce am brăzdat de la un capăt la altul frumosul judeţ Vâlcea, îl părăsim, cu dorinţa de a-l străbate din nou într-un viitor apropiat.

În drum spre autostrada Piteşti – Bucureşti, la 22 km de Râmnicu Vâlcea, să facem ultima escală în **Bălceşti,** locul natal al lui Nicolae Bălcescu (1819-1852). Aici se află muzeul memorial care-i poartă numele; casa păstrează biblioteca, tablouri şi obiecte care amintesc de epoca şi de familia Bălceştilor.

Şi tot aci se află mormântul *preotului comandant legionar al Bunei Vestiri, Ion Dumitrescu-Borşa,* în curtea bisericii.

PRAHOVA

Să parcurgem judeţul cu cele mai cunoscute staţiuni montane din ţară, care se întind de-a lungul râului Prahova.

Ploieşti

Reşedinţa jud. Prahova este oraşul Ploieşti, aflat la linia de contact dintre câmpie şi dealurile subcarpatice, important nod feroviar şi rutier.

Oraşul are o zbuciumată istorie, dar nu voi scrie despre trecutul lui, ci de începutul dezvoltării sale care a pornit de la **Râfov**, unde în **1856** Marin Mehedinţeanu a înfiinţat **prima rafinărie** pentru prelucrarea petrolului aflat în mari cantităţi în împrejurimi. Acesta a fost doar începutul: câteva decenii mai târziu la Ploieşti şi-au stabilit sucursalele unele dintre cele mai mari trusturi petroliere din lume.

Oraşul are un puternic potenţial industrial dar şi o viaţă culturală intensă, aici funcţionând Teatrul "Toma Caragiu", un teatru de estradă, un altul de păpuşi, o filarmonică, un centru universitar.

În centrul municipiului se află ***Palatul Culturi***, o construcţie impunătoare începută în 1912 şi terminată după primul război mondial. Clădirea, ridicată în stil neoclasic, are în faţă ***Statuia Libertăţii* care evocă evenimentele din 1870, când oraşul s-a declarat... *republică*!** ***"Republica de la Ploieşti"*** a ţinut mai puţin de 24 de ore; a fost o conspiraţie antimonarhică care dorea să organizeze o lovitură de stat (la Ploieşti) care să-l răstoarne pe Carol I (din Bucureşti!). Complotiştii au preluat Prefectura şi telegraful şi au proclamat "republica" în faţa a 300 de ploieşteni adunaţi în centru. Evident că totul s-a oprit aici, ordinea fiind rapid restabilită. Evenimentul a fost tratat de I.L. Caragiale cu ironia lui caracteristică, în comedia "De-ale carnavalului".

În *Palatul Culturii* sunt deschise câteva muzee, cele mai spaţioase săli fiind cele de etnografie şi artă populară şi cele de ştiinţele naturii.

De un mare interes se bucură ***Muzeul Ceasului***, unde se pot vedea ceasuri care au aparţinut lui Constantin Brâncoveanu, Al. I. Cuza, V. Alecsandri, George Coşbuc, Al. Xenopol şi altor figuri de seamă din trecutul ţării. Se remarcă frumosul ceas monumental care a aparţinut lui Ludovic al XIV-lea, al cărui mecanism funcţionează şi astăzi cu precizie, ceasul de masă cu pendul din epoca lui Ludovic al XV-lea, ceasul pe care ţarul Rusiei, Alexandru al II-lea, l-a dat în dar ispravnicului de Prahova pe când se afla în trecere spre frontul războiului cu turcii (1877), şi diferite alte ceasuri achiziţionate prin strădania prof. N. Simache.

Muzeul de Arte Plastice, omagiat într-o clădire monument de arhitectură, ridicată în 1940 în stil neoclasic, prezintă în 14 săli lucrări de pictură, grafică şi sculpturi, semnate de artişti clasici şi contemporani români, printre care Th. Aman, N. Grigorescu, Şt. Luchian, O. Băncilă, N. Tonitza, D. Paciurea, I. Jalea, I. Irimescu.

Muzeul de Istorie cuprinde un material bogat, adunat de-a lungul anilor prin săpături efectuate în judeţ: piese numismatice care formează *Tezaurul de la Sihăteni*, o copie a tezaurului "Cloşca cu pui" de la Pietroase, peste 1800 de documente istorice şi alte piese, obiecte legate de dezvoltarea breslelor şi a comerţului etc.

Muzeul Petrolului, unicul din ţară, înfăţişează aspecte ale activităţii de valorificare a petrolului, din cele mai vechi timpuri şi până în zilele noastre. Se pot vedea aici o serie de machete şi documente, instalaţii de foraj, diverse utilaje petrolifere care reconstituie evoluţia industriei petrolului din România.

Terminăm turul muzeelor ploieştene cu cel memorial ***I.L Caragiale***, aflat într-o clădire cu arhitectură românească din sec. XVII-lea, Casa Dobrescu, cu prispa înaltă susţinută de stâlpi din lemn sculptaţi, cu pereţii împodobiţi cu structuri florale, după moda europeană a secolului. Muzeul are cinci camere şi păstrează biroul de lucru al marelui dramaturg şi alte obiecte personale, scrisori, afişe de teatru cu piesele sale, fotografii de familie, macheta casei din satul în care s-a născut scriitorul.

O construcţie interesantă o constituie ***Halele Centrale*** (1937), realizată de arh. Tudor Soculescu, având o cupolă închisă într-un pătrat de 37 de metri, nesusţinută de stâlpi.

Tot în centrul localităţii se află bustul lui I. L. Caragiale, opera sculptorilor Coman şi Damian, iar în Piaţa Gării de Sud se înalţă ***Monumentul Vânătorilor,*** ridicat în cinstea ostaşilor prahoveni care au smuls steagul turcesc de pe reduta Griviţei în 1877.

Dintre **numeroasele biserici** (*„Sf. Ilie", "Sf. Vineri", "Maica Precista", "Sfinţii Voievozi", "Sfinţii Împăraţi", "Sf. Gheorghe", "Sf. Ioan", "Sf. Nicolae", "Buna-Vestire", "Sf. Vasile"* ş. a.), trebuie neapărat văzută cea cu hramul *"Sfinţii Apostoli"*, ctitorire a lui **Matei Basarab** (1633).

Să părăsim Ploieştiul după ce am vizitat obiectivele amintite şi să ne îndepărtăm spre cea mai frumoasă zonă a judeţului, ***Valea Prahovei***.

Facem primul popas, de numai 10 minute, la **Băneşti,** pentru a fotografia ***monumentul lui Aurel Vlaicu*** care s-a prăbuşit cu avionul său aici, în 1913.

Câmpina

Ne abatem apoi de la şoseaua naţională cale de 3 - 4 km, pentru a ajunge în oraşul Câmpina, aflat la o altitudine de 310 m.

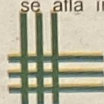
Numele localităţii apare prima oară în documente la 1502, iar în 1890 s-au forat aici primele cinci sonde, ca în 1895 să se construiască rafinăria "Fabrica Nouă", pe atunci cea mai mare din Europa.

În oraş, în afara centrului unde s-au construit blocuri, sunt multe vile cu livezi şi grădiniţe de flori, cu aspect îngrijit, vesel.

Dar am venit în acest oraş pentru a vizita două puncte de mare atracţie: primul este ***Muzeul memorial Nicolae Grigorescu*** (aici a locuit cel mai mare pictor român până la moartea sa), iar al doilea obiectiv este ***castelul*** construit de marele lingvist, istoric şi scriitor **Bogdan Petriceicu Haşdeu** (1838-1907) în amintirea fiicei sale, Iulia Haşdeu (1869-1890), talent literar precoce, poetă romantică, stinsă din viaţă la vârsta de 21 de ani.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

REGIMURI AUTORITARE SALUTARE

La începutul editorialului dl. Nicador Zelea-Codreanu observă, în treacăt, că: "***diverse dictaturi au reprezentat punctul de cotitură al existenţei unor state** care, sub respectivele guvernări autoritare, au trecut, au făcut pasul decisiv **de la subdezvoltare şi nesiguranţă, la industrializare, modernizare, stabilitate şi legitate.** (...) **având o tentă naţionalistă, au fost socotite şi tratate de iudaism ca nişte catastrofe sociale**".*

M-am gândit că mulţi cititori nu cunosc măcar în linii mari ADEVĂRUL ISTORIC şi că ar fi binevenit un mic articol pe tema regimurilor autoritare naţionaliste din câteva ţări, numite de iudaism "dictaturi".

PORTUGALIA

In prefaţa cărţii "***Salazar şi revoluţia din PORTUGALIA***", autorul ei, **Mircea Eliade**, îşi propune să răspundă la două întrebări fundamentale:

1. "*Este **realizabilă istoriceşte o revoluţie** făcută de oameni care cred, înainte de toate, în **primatul spiritualului?***"

2. "*Cum s-a putut ajunge la o formă creştină a totalitarismului în care statul nu confiscă viaţa celor ce-l alcătuiesc şi persoana umană îşi păstrează toate drepturile sale fireşti?*"

Concluzia cărţii este că REVOLUŢIA MORALĂ ŞI POLITICĂ A LUI SALAZAR A REUŞIT.

ANTONIO DE OLIVEIRA SALAZAR (1889 – 1970) a făcut întotdeauna deosebirea dintre *democraţie* şi *DEMOFILE*. A fost **un *DEMOFIL*, şi NU un *democrat* - ca şi Corneliu Zelea Codreanu, de altfel.** (***demofilie = dragoste de popor***; **care nu este totuna cu democraţia** - care înseamnă conducerea poporului de către popor).

După primul război mondial Portugalia se afla într-o gravă criză economică, cu toate că participase la conflagraţie de partea taberei învingătoare, a Aliaţilor: finanţele ţării erau dezastruoase, bugetele erau deficitare la toate nivelurile, Parlamentul şi administraţia erau corupte.

Tânăr profesor de Economie politică şi de Finanţe de la Universitatea de Drept din Coimbra, Salazar primise conducerea Ministerului de Finanţe, dar renunţase după trei zile, dându-şi seama că **nu va putea realiza nimic cu un guvern neputincios**. Doi ani mai târziu, în 1928, la solicitarea preşedintelui ţării, mareşalul Carmona, Salazar a acceptat să preia conducerea Ministerului de Finanţe, cu o **condiţie absolută: *controlul tuturor cheltuielilor şi al deciziilor financiare din ţară.***

Salazar ***nu era un politician de profesie***, era un om de bibliotecă şi de catedră, un specialist. **Noul ministru de Finanţe a cerut puteri nelimitate**, declarând că în caz contrar se va reîntoarce la Universitate, dar de data aceasta pentru totdeauna, afirmând: ***"Ţara are toată libertatea să cerceteze, să facă observaţii cuvenite, să discute, dar va trebui să se supună ori de câte ori voi găsi de cuviinţă să poruncesc"***.

Măsurile au fost pe cât de simple, pe atât de eficiente:

- s-a reorganizat administraţia publică;
- s-a lichidat datoria externă a ţării;
- s-a demarat un program vast de înzestrare a ţării (construirea de şosele şi căi ferate);
- s-a reorganizat creditul, s-a creat un sistem de impunere şi percepere a impozitelor pe baze raţionale şi **s-au suprimat cumulul, sinecurismul şi a clientela politică;**
- s-au pus bazele organizării corporative, a fost încurajată iniţiativa particulară şi s-au reglementat condiţiile de muncă ale salariaţilor (totodată garantându-se proprietatea privată).

Sub controlul statului s-a creat o **economie autodirijată**, capabilă să asigure în fiecare ramură economică solidaritatea intereselor capitalului şi ale muncii, precum şi **echilibrul dintre diferitele ramuri economice.**

În acest mod simplu şi eficient moneda naţională a devenit una dintre cele mai stabile monede europene, bugetele s-au echilibrat şi au devenit chiar excedentare, finanţele s-au însănătoşit şi s-a asigurat propăşirea generală a ţării.

În condiţiile în care situaţia internaţională era gravă, criza economică începută în Statele Unite repercutându-se şi în Europa, **Portugalia a fost una din puţinele ţări europene neafectate de criză** – alături de Italia fascistă, Germania nazistă şi Spania franchistă.

Rezumând, însănătoşirea financiară s-a realizat prin ordinea instaurată în veniturile şi cheltuielile ţării, prin instituirea unui regim strict de economii.

Salazar a dirijat întreaga politică a statului, instituind un **regim *AUTORITAR*** (**NU *totalitar***, cum îl prezintă unii denigratori), un regim de **disciplină socială, politică** şi, în primul rând, de ordine **economică.** Bugetele întocmite şi supervizate de Salazar s-au încheiat cu excedente importante, pentru prima dată în istoria ultimelor veacuri Portugalia cunoscând asemenea situaţie.

Cel mai longeviv conducător european al sec. XX - **a condus Portugalia timp de 42 de ani (1928 – 1970)** - Salazar a creat Statul Nou şi de aceea a avut susţinerea întregului popor. Acesta este şi motivul pentru care, la concursul naţional "***Mari portughezi***" care a avut loc în 2007, Antonio de Oliveira Salazar a fost desemnat drept **cel mai mare portughez al tuturor timpurilor, câştigând, detaşat, o victorie răsunătoare împotriva a mari regi, exploratori, poeţi şi politicieni din întreaga istorie a ţării.** (În România, într-un show similar, Ştefan cel Mare a fost apreciat ca fiind cel mai mare român, motiv pentru care mediocrul dar mediatizatul scriitor Mircea Cărtărescu i-a taxat pe români ca "retrograzi" şi "intoleranţi"!) De altfel, reacţia "democraţilor" portughezi a fost similară cu a lui Cărtărescu:u.

ITALIA

Situaţia Italiei după primul război mondial era **foarte asemănătoare** cu a Portugaliei şi a celorlalte ţări europene: **criză economică, şomaj foarte mare, instabilitate politică.** Acesta a fost momentul în care a apărut în viaţa publică BENITO AMILCARE ANDREA MUSSOLINI (1883 – 1945) care a reuşit să redreseze spectaculos situaţia economică a ţării sale. Sub conducerea fascistă Italia a devenit, dintr-o ţară "de mâna a doua", o putere mondială.

Fost socialist în tinereţe, redactor al ziarului partidului, Mussolini şi-a schimbat opţiunile politice după primul război mondial, când a fost combatant pe front, realizând pericolul reprezentat de socialism pentru ţara sa: "***Socialiştii au creat un stat în stat**... şi acest stat este mai **tiranic**, mai neliberal şi mai trufaş decât cel dinainte; acesta este motivul pentru care ceea ce facem noi astăzi este **o revoluţie care să dărâme statul bolşevic**, urmând să ne răfuim apoi cu statul liberal care rămâne*". Ca atare, şi-a înfiinţat propriul ziar, "Il Popolo d'Italia", şi a pus **bazele unei mişcări care să se opună bolşevizării Italiei.** Aceasta, "*Fasci di Combattimento*" *("Grupul de Luptă")*, promova atât naţionalismul, cât şi reforma socială, şi s-a bazat pe clasa de mijloc a societăţii: ofiţeri demobilizaţi, studenţi, fermieri şi ţărani înstăriţi.

Fasciştii au ocupat primăriile, palatele telefoanelor şi gările oraşelor din nordul Italiei, în timp ce alte coloane de fascişti se îndreptau spre Roma, pe căi rutiere şi ferate; pentru a evita un război civil, întrucât guvernul era măcinat de neînţelegeri între diversele facţiuni, regele Victor Emmanuel i-a cerut lui Mussolini să accepte **postul de prim-ministru al Italiei** – funcţie pe care a deţinut-o **timp de 21 de ani.**

Mussolini a iniţiat un program economic dovedit a fi salutar. Acesta cuprindea, printre altele: **suprimarea speculaţiilor băncilor şi ale bursei**, desfiinţarea companiilor de acţiuni şi confiscarea venitului neproductiv, reorganizarea producţiei pe bază de colaborare şi **participarea directă a muncitorilor la profituri.** A susţinut **dezvoltarea economică unitară a ţării, dezvoltând concomitent agricultura şi industria.** Astfel, mlaştinile imense din Valea Padului au fost asanate şi redate agriculturii, Italia ajungând să ocupe locul doi în lume în privinţa producţiei de legume, struguri şi vin, şi a dezvoltat industria constructoare de maşini: aeronautică, navală, de automobile şi de utilaje agricole, precum şi industria petrochimică; totodată, a pus bazele infrastructurii moderne de azi, prin construcţia de drumuri.

A reuşit să **controleze marele capital** şi să stăvilească abuzurile şi corupţia, a organizat poliţia şi a distrus Mafia siciliană.

Prin programele economice şi politice aplicate a fost **eliminat şomajul**, astfel încât **în patru ani ţara a reuşit să iasă din criza de după război, iar noua criză economică mondială din 1929 nu a avut nici un efect asupra ei.**

Toate aceste măsuri au asigurat regimului fascist **popularitate.** Dar după intrarea în război (1940) şi după înfrângerile suferite în Grecia şi în Egipt, opoziţia a început să-şi manifeste nemulţumirile, acestea crescând pe măsură ce înfrângerile veneau una după alta. **Regele Victor Emmanuel, ajutat de votul de neîncredere dat lui Mussolini de şeful *Marelui Consiliu Fascist*, Dino Grandi, l-a demis pe acesta din funcţia de premier în 1943** şi a ordonat arestarea lui, iar noul prim-ministru, mareşalul Pietro Badoglio, a anunţat **capitularea necondiţionată a Italiei.** (*Cum, "dictatorul" a fost DEMIS?! Cum e posibil aşa ceva, să demiţi un dictator? Poate să-l dai jos prin lovitură de stat! Dacă aţi citit cu atenţie, am precizat faptul că Mussolini a fost, de fapt, **prim-ministru, NU dictator**, cum tot auziţi peste tot azi! Era supervizat de Marele Consiliu Fascist şi de rege!*) Trupele germane au ocupat centrul şi nordul Italiei, iar patru zile mai târziu **un comando de paraşutişti** condus de Otto Skorzeny **l-a eliberat pe Mussolini**, fapt ce a permis **crearea unui nou stat fascist, *Republica de la Salo*** – care şi-a încetat existenţa în aprilie 1945, când germanii au intrat în retragere către graniţa cu Austria. Mussolini, împreună cu câţiva miniştri şi câţiva conducători fascişti, a încercat să se refugieze din ţară, dar a fost capturat de comunişti şi împuşcat, iar trupul său neînsufleţit a fost dus la Milano şi spânzurat de picioare în centrul oraşului.

GERMANIA

În 1933, când ADOLF HITLER (1889 – 1945) a preluat puterea, **Germania avea un deficit de şapte miliarde mărci aur, la care se adăuga o datorie externă de şaptesprezece miliarde mărci aur, şi avea peste 6 milioane de şomeri.**

Odată ajuns la putere - prin alegeri democratice, nota bene! - Hitler a respectat promisiunile făcute în cartea sa, "*Mein Kampf*": a acţionat pentru refacerea economică a Germaniei, a scos ţara din criză şi a redus drastic şomajul în mai puţin de patru ani (în 1937 doar 350.000 de oameni erau şomeri), ceea ce i-a asigurat un **larg sprijin din partea populaţiei.** *Unii obiectează că resorbirea şomerilor a fost mult facilitată de industria de război*, dar, **conform statisticilor angajărilor de atunci**, sectoarele unde s-a înregistrat cea mai mare creştere au fost: construcţia de şosele, de locuinţe, asanarea regiunilor mlăştinoase şi industria textilă şi constructoare de maşini, **doar 15% dintre şomeri lucrând în industria de armament.**

Între 1933 şi 1936 industria a crescut în medie cu 17% pe an, iar PNB (produsul naţional brut) al Germaniei a crescut cu o rată anuală de 9,5%.

(continuare în pag. 8)

Nicoleta Codrin

PSIHOZELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI

Ridiculizarea "teoriei conspiraţiei"

Ne-am săturat de expresia "teoria conspiraţiei" încadrată de ghilimele ironice în atâtea conversaţii mondene. **Ştim că toată lumea vrea cu orice preţ să-şi protejeze visul frumos despre libertate, progres şi umanitatea care se îndreaptă către un viitor luminos.**

Din nefericire, cea mai facilă cale de a păstra un vis constă în a nu deschide ochii, refuzând să te trezeşti.

În sensul propriu, expresia "teoria conspiraţiei" este corectă: nu ne referim la un adevăr recunoscut de toată lumea, astfel încât trebuie să ne mulţumim cu cuvântul "***teorie***"; de asemenea, nu este vorba de un atac făţiş, ci de ofensiva ascunsă (ce-i drept, destul de prost) a unui număr mic de oameni, prin urmare este o ***conspiraţie***. Acel cuvânt excesiv de indulgent, "oameni", este până aici singurul impropriu folosit, la care ne obligă, totuşi, decenţa gazetărească.

Însă atunci când cineva îţi aruncă în obraz un "hai, dom'le, şi tu crezi în teoria conspiraţiei?", cu un aer condescendent, după ce în prealabil nici nu te-a ascultat, înţelegi că ar fi fost mai productiv să vorbeşti cu plantele, câinii şi pisicile. Şi mai sigur, pentru că din ultimele trei categorii menţionate nu face parte nici un turnător, în timp ce (aţi observat şi dvs.?) printre homo sapiens-ii locali reapare această "modă"... Să fie de sufletul lui Ceaşcă, acolo unde o fi!

Ironia gratuită nu este actul reflex al unui cetăţean care îşi apără cu disperare iluziile şi, de cele mai multe ori, nici prefăcătoria unuia care se teme că pereţii au urechi. Este o predispoziţie creată cu nesfârşită perseverenţă mediatică; nici nu ne-am fi aşteptat la altceva, având în vedere că autorii "conspiraţiei" îşi pot manipula propriul mit prin mass media, pe care au infestat-o de peste un secol. **Dacă "zvonul" nu a putut fi înăbuşit, el a fost captat şi redirecţionat subtil:**

Dacă ai dubii în ceea ce priveşte istoria oficială a sec. XX, dacă îţi trece prin minte că neevreii la Hollywood sunt ca urşii polari la Paris, sau că Stalin nu ar fi fost chiar rus, rezultă, în ochii interlocutorului pe care ai încercat zadarnic să-l informezi, că eşti de tot râsul sau că excesul de alcool dăunează grav sănătăţii.

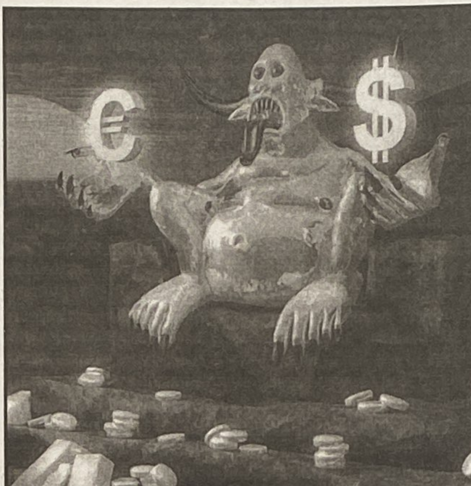
Apropos de înăbuşirea "zvonului", desigur că nici nu se doreşte aşa ceva: realitatea atât de mizerabilă şi-ar crea singură mâine un nou zvon, dacă cel de astăzi ar fi cumva eradicat. Ceva ESTE putred, însă acest "ceva" depune mai mult efort în a arăta lucruri putrede acolo unde nu sunt, decât pentru a se ascunde pe sine. Strategia merge, însă numai datorită indolenţei şi lehamitei care au fost inoculate maselor ("opinia publică"). Dacă vom fi în curând martorii unei limitări drastice a libertăţii de transfer pe internet, tot atât de curând librăriile, chioşcurile şi staţiile de autobuz se vor umple de "teoria conspiraţiei", în sute de romane şi publicaţii fanteziste, fabricate de o armată de Dan Browni, ca nu cumva să ne treacă prin cap să gândim singuri. (Sunt deja pline, dar atunci vor da pe dinafară.)

Punctul culminant: "*Protocoalele*"

De multe ori involuntar, oamenii se caracterizează cel mai bine singuri.

Ca să înţelegi de ce Horia Sima (scuzaţi divagaţia) nu poate fi legionar, *ai putea să-l citeşti pe Borşa, pe Papanace sau atâţia alţii care l-au criticat, dar* **nimic nu este mai convingător decât lectura cărţilor scrise de Sima însuşi:** *pur şi simplu mărturiseşte "printre rânduri" toate prostiile şi crimele comise,* toate abaterile de la linia legionară, încercând în mod pueril să se scuze şi sfârşind în a cădea în plasa propriilor explicaţii trase de păr (am spus "printre rânduri", dar nu printre rânduri a dispărut în Germania, ci printre degetele lui Antonescu, în portbagajul unei maşini). Nimeni nu are astăzi pretenţia că scrierile lui nu i-ar aparţine, atâta doar că unii sunt legaţi la ochi, crezând că tot ceea ce citesc este minunat.

Tot astfel, pentru a înţelege conspiraţia evreiască, ai putea citi o întreagă bibliotecă, inclusiv destule volume mai

dure decât "Mein Kampf", *desigur toate greu de găsit astăzi, când suntem atât de "liberi" să ignorăm, dar nu şi să aflăm adevărul.* **Dar nimic nu se compară cu mărturisirea directă făcută în "*PROTOCOALELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI*".**

Invers faţă de exemplul anterior, nimeni, căzându-i această "biblie satanică" în mâini, nu are pretenţia că citeşte ceva minunat, **numai că unii, din nou, citesc legaţi la ochi. Pur şi simplu, cu ei deschişi nu poţi crede că sunt false; şi totuşi unii aşa cred.**

Înainte de a compara unele articole din "*Protocoale*" cu prezentul sau istoria recentă, considerăm necesare două lămuriri:

1. Deosebit de suspect este stilul exprimării, care îi face pe mulţi să creadă că este un fals, nemaicăutând nici o dovadă. Pur şi simplu, nu sună serios, arată ca o lucrătură de mântuială... pentru a denigra nevinovata şi pribeaga naţiune evreiască.

În titlu ar fi, chipurile, vorba de nişte *înţelepţi*, în timp ce textul pare scris de *psihopaţi* ("*am sucit cu mare uşurinţă capetele acestor nemernici de creştini*"). Totuşi, cuvântul "înţelepţi" apare în unele traduceri, ca în cea germană ("Die Protokolle der Weisen von Zion"), iar în altele nu. În engleză, de exemplu, ei sunt "the elders of Zion", adică ***bătrânii, seniorii***, mai degrabă decât *înţelepţii*.

2. Multe surse folosesc termenul "plagiat" mult mai frecvent decât pe cel de "fals". Cu alte cuvinte, aceste monstruozităţi au fost scrise mai demult, dar "desigur" că nu era evreu şi nici nu vorbea despre evrei. Acest punct de vedere merită a fi detaliat, pentru a înţelege că **toate argumentele de acest fel atârnă, tipic evreiesc, de un fir cât se poate de încâlcit şi de subţire:**

"O minciună periculoasă: Protocoalele înţelepţilor Sionului"

Urmează un scurt rezumat al "informaţiei" de pe site-ul *www.ushmm.org (United States Holocaust Memorial Museum)*. Acesta, desigur, este o sursă în nici un caz credibilă (Doamne fereşte!), dar oficială, aşadar nu vreun incompetent care să îşi spună şi el părerea, necerută de nimeni.

Motto-ul site-ului: "*Dacă vreo scriere putea duce la ură în masă, aceasta este Protocoalele înţelepţilor Sionului... Această carte este plină de minciuni şi calomnie*" - **Elie Wiesel**, laureat al Premiului Nobel (exact pentru minciuni şi calomnie, aşa că ar trebui să ştie ce spune).

Înainte de a trece la un scurt istoric al apariţiei şi publicării "*Protocoalelor*", site-ul le proclamă "ficţiune", negând din burtă existenţa conspiraţiei, cu un aer părintesc, cum ar spune *"bau-bau nu există, poţi să dormi liniştit, puiule"*. **Semnificativ este că ei nu au nici un Irving, Zundel sau Leuchter care să-şi fi sacrificat cariera şi libertatea pentru această negaţie.**

Prima publicare cunoscută a fost în 1903, într-un foileton al ziarului "Znamia" din Sankt Petersburg, fiind o versiune incompletă. Varianta care a ajuns să fie **tradusă în zeci de limbi** provine însă dintr-o carte publicată în 1905 de **Serghei Nilus**.

După **măcelul din 1917 din Rusia, care, în sine, strigă la cer autenticitatea** ***Protocoalelor***, emigranţii antibolşevici au răspândit *Protocoalele* pe unde şi cât au putut, adică peste tot (Europa, SUA, America de Sud, Japonia, ţările arabe etc.) şi destul de mult (nenumărate ediţii).

Începând din 1920, industriaşul american **Henry Ford** a publicat articole despre acest subiect, atât în ziarul "The Dearborn Independent", în proprietate personală (ce vremuri, să nu fie toate ziarele în mâna evreilor şi, culmea, în America!). Articolele au fost incluse ulterior şi în cartea sa, "***Evreul internaţional***" care, de asemenea, s-a bucurat de o largă răspândire, în cel puţin 16 limbi, după cum precizează site-ul citat. Acesta uită, apoi, să precizeze că Ford a fost făcut una cu pământul până ce a retractat totul, că a fost umilit şi deposedat de afacerea lui cu automobile - însă, oricum, mesajul lui rămâne un "epur si muove" al sec. XX.

Desigur că regimul naţional-socialist din Germania şi-a bazat propaganda pe *Protocoale*, şi bineînţeles că Hitler şi Goebbels au lăudat îndrăzneala atât de scump plătită a lui Ford.

Apoi, în 1941, Theodore Kaufmann şi-a lansat şi el cartea "***Germania trebuie să piară***" (în SUA, stat democrat, neaflat pe atunci în război cu nimeni), care a devenit imediat un best-seller al propagandei naziste. De altfel, **nimeni nu a pretins vreodată că şi aceasta ar fi un fals, ori că n-ar fi fost scrisă de un evreu.**

Urmează partea cea mai interesantă: ziarul londonez "Times" a identificat în 1921 o satiră franceză şi un roman din Prusia, anterioare *Protocoalelor*, după care acestea ar fi fost "plagiate". Este vorba de "Dialog în iad între Machiavelli şi Montesquieu" (Maurice Joly, 1864) şi "Biarritz" (Hermann Goedsche, 1868). Desigur, când vom găsi aceste două cărţi, "Cuvântul Legionar" va produce un articol special, în care le vom comenta pe larg. Până atunci, este suficient să vă reamintim că planul iudaic funcţiona destul de bine şi pe vremea lui Iisus Hristos, fapt pentru care ***Noul Testament*** **este, de asemenea, o sursă care îi deranjează pe evrei.** **Prin urmare, chiar dacă s-ar găsi şi o scriere feniciană sau hieroglifică din seria "Lucrări plagiate de "înţelepţii Sionului", situaţia nu s-ar schimba cu nimic.**

Printre alte "înalte autorităţi morale", **însuşi Senatul SUA** (închipuiţi-vă!) a emis un **raport în 1964** în care decreta că "***Protocoalele***" **au fost "fabricate"**. Cât de "fabricate"? Cât promisiunile electorale ale lui Roosvelt că America nu va intra în război? Sau, mai recent, cât povestea cu armele de distrugere în masă din Irak?

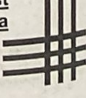
Nu putem părăsi această sursă de desfătări înainte de a menţiona că **"obraznicii" din lumea arabă** (conform www.ushmm.org) **predau *Protocoalele Înţelepţilor Sionului* la şcoală** şi fac desene animate pentru copii pe această temă. ***Acum înţelegeţi ce înseamnă adevărata libertate?*** **De ce au americanii ceva cu arabii, credeaţi că le vor petrolul? Aventura din Irak a costat deja cât tot petrolul din ţările arabe, este vorba de trilioane de dolari!**

Şi, desigur, site-ul mai face şi o invitaţie implicită, dar deloc subtilă, la restrângerea libertăţii de trafic pe internet, de care vorbeam mai devreme. Ca să nu se mai propage atâtea "minciuni periculoase"...

Suferinţele noastre, tot o minciună periculoasă?

Un singur om dintre cei ce au asistat la redactarea "frumosului" text care condamnă omenirea la veşnică bovinitate, a avut dorinţa (şi extraordinarul curaj!) de a divulga existenţa acelui plan sinistru.

O fi fost oare un mincinos? Să fie oare scrierile lui Serghei Nilus, care a preluat integral manuscrisul, la fel de adevărate ca şi jurnalul Annei Frank (fals dovedit, recunoscut, deşi continuă să fie publicat pentru proşti)? Toţi cei care, struniţi de stăpânii lor sau protejându-şi propria "inocenţă", strigă în cor acest lucru, vor fi nevoiţi, cel puţin, să recunoască un fapt obiectiv: **Protocoalele au fost redactate în 1903 (în ipoteza că le-a**

fabricat ziarul "Znamia"), dacă nu mai devreme. Dar ce scrie în ele a devenit, de atunci şi până astăzi, atât de real, încât nici măcar regimul stalinist nu ar mai putea rivaliza cu începutul de mileniu III în acurateţea ilustrării *Protocoalelor*.

"Oratorii noştri vor vorbi atât de mult, încât toată lumea va fi obosită de a-i mai auzi.

*Trebuie să buimăcim opinia publică, răspândind din diferite părţi şi vreme îndelungată atâtea păreri care se bat cap în cap, încât **creştinii vor sfârşi prin a se pierde în labirintul acesta şi prin a înţelege că e cu mult mai bine să n-ai nici o părere în politică.**"*

Bolşevismul a ilustrat prea puţin această directivă, şi totuşi cei care fugeau de Lenin (Ulianov) şi de Stalin (Djugaşvili), au transmis-o Occidentului. Nu prea a fost vorba de aşa ceva nici în regimul comunist din România - se aplica teroarea, pumnul în gură, fără atâtea subtilităţi! Ea **se verifică însă magistral în zilele noastre**, când, crezându-se libere, aşa cum sub Ceauşescu nu se credeau, masele fac cu atât mai mult voia Sionului.

Astăzi, ce să mai vorbim de biata clasă muncitoare, plouă cu intelectuali care "n-au nici o părere în politică", închipuindu-şi că realitatea este ca televizorul: nu-ţi place, o închizi şi te duci la culcare. Atât de mulţi oameni cu diplome nu pot accepta că evreimea a născut şi capitalismul şi comunismul, deoarece, vezi Doamne, ele se contrazic...

Dar, apropos de comunism, iată ceva care i se potriveşte ca o mănuşă (însă, nota bene: în 1903, când au fost publicate "*Protocoalele*", în Imperiul Ţarist lucrurile nu stăteau aşa!): "*În programul nostru, **o treime a supuşilor va supraveghea pe ceilalţi numai din simţământul datoriei, pentru a servi de bunăvoie statul.** Atunci nu va fi ruşinos să fii **spion şi denunţător**; dimpotrivă, va fi demn de laudă. (...) Acela care nu-şi va fi făcut raportul asupra celor văzute şi auzite de el în legătură cu chestiunile de politică, va fi considerat tot atât de vinovat, de tăinuire şi complicitate, ca şi cum ar fi săvârşit el însuşi aceste două crime.*"

Ar fi de râs, dacă n-ar fi de plâns, că demenţii moşnegi ai Sionului nu aveau habar la ce vor servi cele mai moderne cuceriri ale ştiinţei, cum microfoanele, camerele video, GPS-urile şi cipurile vor face cu desăvârşire inutilă profesia de turnător. Dacă vom apuca să trăim sub cizma unui nou stalinism (mondial!), probabil că acesta o va cultiva, totuşi, însă exclusiv în scopul degradării umane, nicidecum pentru obţinerea de informaţii.

*"Cuvântul <<libertate>> împinge la **luptă** societăţile omeneşti **împotriva oricărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu şi a firii.** Iată pentru ce, la ridicarea noastră la domnie, va trebui să scoatem acest cuvânt din vocabularul omenesc, ca fiind principiul brutalităţii care schimbă gloatele în fiare sălbatice."* Iată o directivă care, deocamdată, pare să nu se conformeze realităţii: cuvântul "libertate" scos din vocabular!? Dimpotrivă, este pe toate gardurile, folosit în toate sensurile, mai puţin cel corect. **O imensă cantitate de libertăţi-surogat ne învălmăşeşte conştiinţele**, ca să nu ne dăm seama că, de fapt, suntem oricum, numai liberi nu. Cum s-ar spune: ***"eşti liber să bei, să te droghezi** ("mai cu discreţie, te rugăm, dar este ok, fii liniştit"), poţi să te destrăbălezi, chiar şi împotriva firii ("cu atât mai bine - vezi cum te-am <<scăpat>> de morala severă de acum o sută de ani?"), **dar ai grijă ce spui, că altfel înfunzi puşcăria"**.* Dar... la ridicarea lor, a sioniştilor, la domnie, termenul "libertate" va fi scos din vocabular. Oricum, la vremea aceea va fi fost deja golit de conţinut, ca un trunchi ros pe dinăuntru - pur şi simplu se va inventa alt cuvânt pentru a justifica tolerarea homosexualităţii.

***"Pentru ca aceste gloate să nu ajungă la nimic prin cugetare, îi vom opri a gândi, prin petreceri, prin jocuri, prin desfătări, prin înlănţuiri de patimi şi prin case publice** (...) Îndată vom propune apoi prin presă concursuri de artă şi de tot felul de sporturi: aceste preocupări vor îndepărta pentru totdeauna spiritele de la chestiuni unde am avea de luptat cu ele."* Exact aceste lucruri vor însemna "libertate", ce spuneam mai sus. Dar aceste lucruri nu sunt noi, există dictonul latin "panem et circens", pe care tot un evreu trebuie să-l fi gândit, acum două mii de ani. Adversarii ne vor reproşa banalitatea acestei idei, precum şi faptul că ea s-a pus în practică în mai toate epocile. Banalitatea - ca şi aversiunea cu care reacţionăm atunci când o re-reauzim în tramvai - înseamnă doar că este un rău cu care ne-am obişnuit, pe care chiar am renunţat să-l mai combatem. "Hai Dinamo!"

*"Vom unelti alegerea de preşedinţi care au în trecutul lor o pată ascunsă, vreo panama oarecare. **Teama de descoperire, dorinţa proprie fiecărui om ajuns la putere de a-şi menţine privilegiile, foloasele şi onorurile legate de condiţia lor, vor face din ei servitorii credincioşi ai poruncilor noastre.**"*

Nu a spus Antonie Iorgovan că principalele criterii de promovare politică sunt homosexualitatea şi trecutul infracţional (după care, dubios de repede, a şi murit)?

Are cineva nevoie de dovada că acest lucru se petrece neîncetat?

Credem că nu, dar **poate că, totuşi, unii îşi imaginează că este "în firea lucrurilor"**, că merge de la sine. Mafioţii se şantajează unul pe altul, iar, dacă apare vreunul ne-mafiot, se fac fraţi până îi dau în cap... Cu alte cuvinte, politica ar fi murdară şi fără să fie nevoie de sforarii Sionului ca să o dirijeze astfel. **Dar atunci, de ce atât de mulţi politicieni din toată lumea fac şi cel mai neînsemnat moft al**

evreilor? Ar fi putut fura şi corupe în interes propriu, până să nu-i mai rabde pământul de sub picioare, dar la ce bun să se ploconească atât, dacă nu...?

"Administratorii, aleşi din public de către noi, dintre creştinii cei mai slugarnici, nu vor fi oameni pregătiţi pentru administraţia ţării. În acest fel vor deveni uşor nişte păpuşi trase de aţă de către înţelepţii şi genialii noştri sfetnici."

La fel ca mai sus, atâta doar că, evident, cei de "sus" nu sunt şantajabili doar prin trecutul (şi prezentul) infracţional, ci şi prin faptul mult mai evident al incompetenţei.

Citind acest fragment, parcă îi vedem pe toţi sub influenţa marijuanei, râzând de "înţelepţii şi genialii lor sfetnici". Inclusiv de "înţeleptul şi genialul lor sfetnic", satana. După cum am precizat, nu erau numai înţelepţi, ci şi bolnavi psihic, însă aveau, în delirul lor, o clarviziune nemaipomenită. Este uluitor faptul că textul nu a fost nici măcar curăţat de asemenea exprimări de clasa a treia, însă cei care au mai văzut transcrieri de întâlniri ale înaltelor grade masonice ştiu că aceste formulări sunt tipice. Ele nu sunt, după cum nu erau nici *Protocoalele*, menite unor urechi "indiscrete"...

Considerăm că scena poate să se fi produs întocmai, în toată isteria ei, fără ca aceasta să-i reducă seriozitatea.

*"Astăzi suntem atotputernici ca **putere internaţională**, căci atunci când suntem atacaţi într-un stat, suntem apăraţi de celelalte. (...)*

*Imediat ce un stat neevreu îndrăzneşte să ni se opună, noi trebuie să fim în situaţia de a porni război din partea vecinilor asupra sa. Dacă însă şi vecinii au lucruri comune cu ei şi sunt împotriva noastră, atunci trebuie să dezlănţuim **războiul mondial**."*

Şi acest lucru a fost scris în 1903, adică mai devreme de primul război mondial. **Ştia cineva pe atunci ce înseamnă "război mondial"?** Nemţii, francezii, englezii, ruşii ştiau? Asta urmăreau habsburgii şi otomanii în 1914?

La toate acestea se impune un singur răspuns: NU.

Nu-i aşa că evreii au fost singurii care ştiau cum va fi?

Cât despre prezent, lucrurile se aplică la fel de bine, cu singurul amendament că vecinătatea geografică este mult mai puţin relevantă decât înainte de primul război mondial. Faptul că America nu are graniţă comună cu Irak nu a avut nici o importanţă, pentru că astăzi nu mai există "aproape" şi "departe" pe planetă.

Autentice sau nu, *"Protocoalele"* au dat roade

Poate că "înţelepţii" erau nebuni, în frunte cu Theodore Herzl, părintele sionismului.

Poate că majoritatea evreilor de astăzi sunt victimele acestor uneltiri nebuneşti, laolaltă cu restul omenirii, deşi măcar o bună parte din ei îşi închipuie că rezultatul le va conveni, lor sau strănepoţilor lor.

Însă ar putea acestea să se împlinească atât de exact fără o minte care să le fi gândit şi fără o forţă care să împingă umanitatea pe această cale în prăpastie?

Tocmai acesta este aspectul cel mai cutremurător al istoriei ultimelor secole: cel puţin de la Revoluţia "Franceză" încoace, a urmat planurile unor oameni care nu erau sănătoşi la minte nici măcar în timpul liber.

Cât de normal poate fi un parazit conştient că îşi sugrumă şi ucide victima? Dacă distruge omenirea, unde va găsi alt organism-gazdă, în cosmos?

După cât de oribile au fost până acum războaiele mondiale - opera lor - s-ar zice că evreii / masonii / mondialiştii sunt conştienţi că nu vor putea pune definitiv hăţurile pe noi, ci mult mai probabil vor produce din nou un coşmar sângeros.

Sau te pomeneşti că ei vor fi unicii supravieţuitori! Şi că, rămas singur pe lume, poporul evreu va fi, în sfârşit, în stare să-şi creeze un stat şi o civilizaţie proprie...

Cum, există STATUL Israel? Nu, n-aţi înţeles nimic, acela nu este un stat, ci un teritoriu sub ocupaţie, în litigiu cu proprietarii azvârliţi peste gard. Şi este, de asemenea, o întreprindere finanţată cu bani jupuiţi de pe spinarea întregii omeniri, în special prin aşa-zisele "despăgubiri de război" şi specula bancară. Dacă Israelul s-ar administra pe baza muncii evreilor dintre graniţele lui, Zimbabwe ar părea, prin comparaţie, un Eldorado!

Există însă ceva chiar mai sumbru decât *"Protocoalele Înţelepţilor Sionului"*: *Apocalipsa* după Ioan.

Cele două cărţi se aseamănă prin faptul de a fi fost, ambele, scrise în perioade în care nu corespundeau realităţii, pentru a deveni în viitor cât se poate de "corespunzătoare". Oricum, din acest punct de vedere, Apocalipsa reprezintă un fapt cu mult mai uimitor, având în vedere că Ioan nici nu-şi înţelegea propria viziune - pe care nu credem că ar fi avut după cine să o plagieze!

Se aseamănă şi prin destin, şi anume acela de a fi fost ridiculizate din plin la vremea lor (nici *Apocalipsa* nu părea scrisă de un om sănătos, dar cum ar fi putut, fiind vorba de cataclismul final al civilizaţiei?). **De asemenea, prin împlinirea finală, căci devine din ce în ce mai probabil ca momentele finale să coincidă.**

Dacă *Apocalipsa* este avertismentul de la unsprezece noaptea, *Protocoalele* sunt cel de la doisprezece fără cinci minute, ambele despre acelaşi pericol de la miezul nopţii.

Ştefan Hâncu

ÎNTRE IUDEO-DEMOCRAȚIE ȘI LEGIONARISM (contin. din pag. 2)

Se poate concepe ceva mai frumos, mai înălțător? Deocamdată, acestor precepte nu li se pot opune decât niște justificări diabolice inventate de către un filosof evreu numit Machiavelli, filosof al perioadei renascentiste, inventatorul sintagmei „noua ordine", militant împotriva Bisericii, autor al dictonului „scopul scuză mijloacele".

Pentru cei care nu știu, există **o colecție de documente oficiale ale Mișcării Legionare** reunite într-o carte intitulată ***„Circulări și manifeste"***. Repet: documente oficiale. Pentru cititorul interesat, cartea reprezintă aproape o altă istorie a Mișcării, **conținând toate ordinele întemeietorului și singurului șef al Legiunii, Corneliu Zelea-Codreanu.**

Având în vedere disciplina de fier care a caracterizat activitatea legionară până la asasinarea „Căpitanului" de către conjurația iudeo-democratică condusă de tandemul Elena Wolf - Carol II, nu avem nici o îndoială asupra executării ordinelor comunicate prin Circulări (asta apropos de aspecte comentate pe parcursul acestui articol).

Circulara nr. 41 din 21 sept. 1936:

a. „Cât mai puțini legionari, cât mai mulți prieteni"

b. „Din 20 de cereri de înscriere, se resping 19 și se primește unul, cel mai bun".

„Cer să se facă de urgență o comisie de control ... care să cerceteze individual pe fiecare membru..."

„Orice muncă este onorabilă, de la măturător de stradă, la plugar, muncitor etc. Nu e onorabilă haimanaua, omul fără căpătâi, bețivanul, coada satelor și orașelor, pleava"

Și, atenție: *"îndepărtarea se va face cu blândețe și cu eleganță sufletească"*. Vă spune ceva această ultimă frază despre hulita Mișcare Legionară și conducătorul ei? Unde sunt brutele prezentate de propaganda iudeo-democratică? Unde sunt pistolarii care împușcă oamenii în grabă și după aceea îi întreabă de sănătate?

Pentru oricine este absolut limpede cine intra în Mișcare, care era proporția de acceptați, care erau criteriile de selecție - prin comparație cu fosta și prezenta accedere în partidele care ne guvernează și au transformat țara într-un fel de republică bananieră, în care diferența dintre bogați și săraci este de-a dreptul de neacceptat. Suntem în luna martie, a treia lună din an și aflăm de la televizor că suntem aproape de cifra de un milion de șomeri și, „în contrapartidă", "egalii" cetățeni ai României, protejați de legile iudeo-democrației, au cumpărat deja 15 automobile Ferarri, valorând fiecare circa jumătate de milion de euro!

Comentarii și argumente în continuare? Absolut de prisos!

Dacă veți continua să socotiți toate aceste lucruri nu normale, ci măcar acceptabile, vă meritați soarta! Dacă nu, căutați-ne!

Nu mă pot opri: v-ați întrebat de unde vin banii bogaților aceștia, ignoranți, inculți și de aceea disprețuitori? Au exploatări miniere în Africa de Sud sau câmpuri petroliere în Nigeria? Nu! Sunt bani de la bugetul național, dintr-un comerț fraudulos, oricum smulși de la gura ta și a copiilor tăi! Am devenit patetic? Așa ți se pare?

Pentru imaginea pe care un legionar o are asupra României, am stat mult în cumpănă dacă nu este o blasfemie să compar țara cu o vacă de muls; o fac totuși, specificând că noi o vedem ca pe „Grădina Maicii Domnului", iar iudeo-democrații o văd cum spuneam mai sus.

Legionarul este legat de glie, de tradiție, de istoria noastră, de preceptele creștine, iar dușmanii noștri privesc și recepționează toate aceste valori cu un dispreț nemărginit, opunându-i materialismul rece, inuman, insensibil la durerile altora. Dacă nu îi vom opri, vor ajunge să transforme România într-un deșert saharian și inimile românilor într-o Siberie înghețată.

Să le ajute Dumnezeu după inima lor!

***

REGIMURI AUTORITARE SALUTARE (continuare din pag. 5)

Ce program economic putea realiza asemenea performanțe?

Iată doar câteva măsuri:

- obligarea germanilor bogați să investească preferențial în comunitatea germană (cu alte cuvinte, s-a împotrivit capitalurilor "plimbărețe"); această obligare s-a făcut prin acordarea de facilități, prin reduceri fiscale și diverse neimpozitări;
- reducerea aparatului birocratic;
- impozitarea mult mai mare a capitalurilor străine, spre deosebire de cele autohtone;
- impozitarea foarte mică a banilor productivi (a muncii, a salariilor) și impozitarea mare a banilor neproductivi (acțiunile);
- reducerea impozitelor pentru tineri, pentru familiile numeroase și pentru muncitori;
- impunerea unor dobânzi bancare de max. 1.5%;
- reorganizarea distribuirii mărfurilor, suprimând lanțul nesfârșit de intermediari care făcea să crească nejustificat prețul produselor;
- instituirea barterului cu alte țări (de exemplu, Norvegia furniza fier Germaniei care îl prelucra și se achita față de norvegieni livrându-le produsele finite; Iugoslavia furniza furaje și primea produse finite; România dădea grâu și petrol și primea, de asemenea, produse finite);
- modernizarea țării prin dotarea cu infrastructuri: șosele, poduri, linii feroviare suplimentare, aerodromuri, școli, spitale, teatre, locuințe.

NOTA BENE: Nici programul *politic* și nici *ideologia* național-socialistă nu fac obiectul articolului de față. Așa cum se observă, programul **economic,** DOVEDIT a fi **salutar,** reușind să scoată țara dintr-un adevărat dezastru în mai puțin de patru ani, **nu are nici cea mai vagă legătură nici cu războiul, nici cu holocaustul.**

ARGENTINA

Niște ani mai târziu, o altă țară, **din alt continent,** Argentina, **de data aceasta după cel de-al doilea război mondial,** a înregistrat o experiență **asemănătoare.**

În 1943 țara se afla în colaps, fiind sub conducerea unui guvern ineficient.

Colonelul JUAN DOMINGO PERON (1895-1974), profesor de istorie militară la Școala Superioară de Război, fost atașat militar în câteva țări europene, printre care și Italia fascistă (în anii 1939-1941), a înființat *"El Grupo de Oficiales Unidos"* și a participat activ la lovitura militară de stat din 1943, apoi a ocupat mai multe posturi în cadrul guvernului, doi ani mai târziu fiind înlăturat și închis.

A fost eliberat și a devenit președintele țării în urma cererii a 200.000 de muncitori care au intrat în Capitală și au cerut ca Peron să le fie președinte, amenințând cu greva generală.

Odată ajuns la conducerea țării, Juan Peron a plătit datoria externă a țării, a construit sute de școli și spitale, a naționalizat Banca Centrală a Argentinei,

Căile Ferate, flota comercială și întreg transportul public, a inițiat numeroase reforme sociale și economice, a instituit un val de schimbări benefice în viața muncitorilor (creșterea salariilor, crearea de asigurări sociale și pensii etc.), Argentina înregistrând o creștere economică spectaculoasă.

Juan Peron este fondatorul ***justițiarismului,* doctrină care dezaprobă liberalismul și socialismul**, caracterizându-se prin

- dirijism economic și redistribuție socială, DAR ȘI prin controlul asupra sindicatelor muncitorești;
- sprijin pentru țărani, DAR ȘI urbanizare intensivă;
- democrație directă, drept de vot pentru femei, DAR ȘI preponderența puterii personale;
- naționalism virulent, DAR ȘI deschidere către investițiile străine.

A fost îndepărtat de la conducerea țării printr-o lovitură de stat militară organizată de trei generali, nouă ani mai târziu, și a fost exilat, trăind în Paraguay, Venezuela și Republica Dominicană.

CONCLUZII

- DEȘI au avut **ideologii diferite** (Hitler era național-socialist, Mussolini era de dreapta, conservator, Salazar era un tehnocrat, nu un om politic, iar Peron era militar),
- DEȘI **au ajuns la putere prin mijloace foarte diferite:** Hitler prin alegeri democratice, Mussolini prin forță, prin "marșul asupra Romei", Salazar prin numire de către președintele țării,
- DEȘI au condus **țări diferite** ca tradiție și dezvoltare,

TOATE ACESTE REGIMURI

- au condamnat politicianismul generator al abuzurilor și al degradării relațiilor umane,
- au asigurat concordia națională
- au eliminat birocrația,
- au redus impozitarea muncii
- au mărit substanțial impozitarea banilor neproductivi, speculativi,
- au eliminat veriga intermediarilor parazitari
- au impus condiții băncilor
- au refăcut infrastructura țării
- au înfăptuit toate aceste măsuri sub comandă unică, într-un regim autoritar, nu într-un regim democratic care nu poate produce altceva, prin definiție, decât discuții infinite și sterile, nereușind (și nefiind interesat) să ajungă la un acord, și care este, prin modul său de funcționare, la cheremul finanței internaționale (**chiar și Salazar care nu politician, ci om de bibliotecă și catedră, a realizat acest lucru**).

Trăsăturile comune au fost: demofilia, ordinea, naționalismul și o politică economică unitară și coerentă.

Salazar, Mussolini, Hitler și Peron au renunțat la finanța mondială (în totalitate evreiască) și la democrația logoreică, devoratoare de venituri ilicite, incapabilă de continuitate în dezvoltarea unui stat și dizolvantă a spiritului național prin împărțirea oamenilor în diverse grupări.

De aceea și Salazar, și Mussolini, și Hitler, și Peron au avut adeziunea popoarelor lor. **Nici portughezii, nici italienii, nici germanii și nici argentinienii n-au avut nevoie să fie urmăriți pas cu pas prin ascultarea convorbirilor, interceptarea corespondenței, așa cum se întâmplă azi, când conducătorii noștri democrați, aleși prin "voința poporului", le este frică de "dragostea" supușilor lor.** ***(oare de ce?)***

Printre primele puncte din programul economic al tuturor acestor țări a figurat: *lichidarea împrumutului extern* – **contrar a ceea ce se întâmplă în democrație,** *eliminarea speculațiilor bancare și bursiere, precum și a sinecurilor și a clientelei politice* – **contrar a ceea ce se întâmplă azi,** *încurajarea inițiativei private, acordarea de credite avantajoase* **(am obosit deja să repet: contrar... ați înțeles dvs.). Etc.**

De aceea programele politice prezentate mai sus sunt ținute ascunse de ochii mulțimii.

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (XI)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Alegerile din 1937

A doua zi după alegeri, am părăsit Constanța. De astă dată cu bilet de călătorie gratuită, cum se elibera noilor deputați de către Președintele Tribunalului și Biroului Electoral județean.

Puteam fi mulțumit și eram. Miile de voturi obținute fuseseră recunoașterea străduințelor legionare; înțelegerea celor ce ne doream pentru Țară, și un balsam peste atâtea răni și suferințe. Viitorul părea că se luminează și pentru noi!

Eram convins că, în noul Parlament, cuvântul legionar va cădea greu în cumpănă și probabil curând ne va fi dată izbânda definitivă.

Dar mulțumirea e schimbătoare ca vremea. Ieri a fost cald, astăzi este frig.

Sediul din str. Gutenberg devenise un stup. Fețe vesele, pline de viață, intrau și ieșeau, la orice oră din zi și până târziu în noapte. Războiul greu prin mulțimea care umplea curte, scări și birouri. Pe acolo am zărit, pentru prima dată, și pe dl. Grigore Manoilescu, fratele aceluia care adusese pe Lupeasca în țară, salutând pe toți, timid și respectuos, de la locul cuvenit.

Toți eram în așteptarea rezultatului oficial si definitiv, cu totalizările pe țară și repartiția mandatelor. În câteva județe, Legiunea obținuse majorități și urma să aibă mai mult decât un loc în noul parlament. Începuse să circule zvonul că guvernul nu avea acele 40 % impuse de lege, necesare obținerii unei majorități legislative și prin urmare va cădea. Din această cauză Căpitanul era îngrijorat. **Succesul nostru, neașteptat de mare, speriase Palatul, camarila și partidele politice, de aceea se prevedea o ofensivă concentrică împotriva noastră.**

Rezultatul așteptat întârzia. Între timp s-au încercat toate artificiile de calcul, spre a se obține acele 40% necesare guvernului. Nu s-a putut. Intransigența Președintelui înaltei Curți de Casație și al Comisiei Superioare Electorale, dr. Lupu, nu a permis camuflarea ultimelor procente ce lipseau guvernului, și Tătărăscu a demisionat.

Dau în continuare procentajele obținute de fiecare partid, cu numărul de deputați, ce revenea fiecăruia. *Monitorul Oficial* a publicat numele noilor deputați din **ultimele alegeri constituționale din România**, oficializându-i, neavând importanță că acest Parlament nu a funcționat.

- Partidul Liberal: 1.103.323 voturi, procent 35,92%, 152 deputați;
- Partidul Național-Țărănist: 626.624 voturi, procent 20,40%, 86 deputați;
- **Partidul *"Totul Pentru Țară"*: 487.378 voturi, procent 15,58 %, 66 deputați – locul III;**
- Partidul Național-Creștin: 281.167 voturi, procent 9,15%, 39 deputați;
- Partidul Gh. Brătianu: 119.361 voturi, procent 3,89%, 16 deputați.

Celelalte grupări sau partide, neobținând cele 2% necesare spre a avea deputați, nu le mai numesc.

În procesul intentat mai târziu fostului șef al Siguranței Statului, Eugen Cristescu, de către comuniști veniți la guvern, impuși Țării de ocupația rusească, acesta a declarat că se furaseră Mișcării Legionare peste o sută de mii de voturi din cele obținute, astfel că, adăugate și acestea la cele oficial recunoscute, cam egalam pe Național-Țărăniști.

Pregătirea dictaturii regale

În neîmpăcata ură în contra Mișcării Legionare și în speranța ca aducerea la guvern a unei combinații între partidul naționalist Cuza – Goga, completată prin adeziunile unor trădători de ultimul moment ai partidului național – țărănist, ca Armand Călinescu și Ghelmegeanu, ar fi putut constitui o unitate care să încurce lumea, rupând din voturile noastre, **Regele le-a încredințat puterea.**

Un alt proaspăt naționalist și neîmpăcat dușman al nostru, marele avocat Istrate Micescu, a devenit ministru de Externe, dar calitățile avocațiale ale acestuia nu-i puteau împlini lipsurile de caracter și omenie. Gen. Ion Antonescu a fost numit ministrul Armatei, iar industriașul Gigurtu, ministru de Industrie și Comerț. Ultimul care ne simpatiza a primit să intre cabinet numai după ce întrebase, prin mine, pe Corneliu Zelea-Codreanu, dacă să accepte sau nu.

Stârpitura fizica și morală, Armand Călinescu, cu singura calitate mai însemnată de a fi fost omul Regelui, după ce, la fel, fusese și al lui Mihalache, a preluat Ministerul de Interne, obligându-se de a merge până la crimă spre a ne distruge.

(Gândul politic care-l dominase pe Carol, la luarea rezoluției de a da guvernul partidului Național-Creștin, nu era lipsit de oarecare logică: **ultimele alegeri indicând o evidentă orientare a simpatiilor Țării înspre partidele naționaliste-totalitare, încredințând guvernul lui Goga, regele a crezut că Țara va observa că acesta va să fie partidul naționalist al viitorului, și că, după această indicație, masele se vor îndrepta spre el. Dar Vodă a trebuit să se convingă curând că drumul indicat de el nu era și cel dorit de Țară. Atunci a preferat, în loc să ne recunoască, să ne lovească și să ne caute distrugerea pe alte căi**).

Prin aceasta, acele câteva zile de speranțe pentru noi deveniseră un trecut

Cum vor fi să fie cele următoare? Cine ar fi putut răspunde? În orice caz, pentru Mișcarea Legionară viitorul se întuneca din nou, reprezentând marea necunoscută. Numai încrederea de totdeauna în Căpitan ne susținea și ne purta pașii înainte, cu toate că din străfundurile fiecăruia se ridicau griji, cu bănuiala că ceea ce fusese frumos și de nădejde căzuse în ruină, se gătase. Dar aceste gânduri negre, care ne cotropeau în orele de odihnă și pe care ni le împărtășeam doar pe șoptite, între prieteni, le zvârleam mereu departe, de cum suna buciumul adunării și, încrezători, deși în bună parte lipsiți de vechiul entuziasm, **am reintrat în noua bătălie electorală.**

Venirea la guvern a unui partid cu pretenții de radical naționalist, apropiat în principii de Mișcarea Legionară, ar fi fost normal să ne bucure, căci pe noi nu ne interesa, deocamdată, venirea la guvern. Aceasta ne era "un ce" cu totul secundar. **Căpitanul s-ar fi găsit încântat ca cineva, oricare ar fi fost acela, să fi început să înfăptuiască, măcar în parte, din dezideratele noastre.** Dar cunoscând incapacitatea noilor guvernanți în a realiza, pe teren, ceea ce le fusese steag și lozincă numai de propagandă, nu spera nimic de ispravă. Combinația Goga – Cuza - Călinescu nu era decât un vâsc ce nu putea crește decât pe cele comandate de rege.

Mișcarea Legionară, sub conducerea Căpitanului, "și numai a lui", rămânea și mai departe singura forța politică care ar fi putut înfăptui testamentul lui Moța: să se facă "o țară ca soarele de pe cer"!

Intr-o comunicare făcută ziariștilor, **Căpitanul a scris:** *"Guvernul este o piatră de moară așezată pe umerii câtorva oameni! Nu mă veți vedea pe mine niciodată sărind deasupra acestei pietre, pentru ca să apăs și eu pe umerii de-ajuns de încărcați. ... Voi zice totdeauna: Să vă ajute Dumnezeu să faceți pentru Neamul Românesc tot ce vrem, tot ce am vrut, tot ce a visat mintea noastră că ar fi bine pentru el."*

După ce Căpitanul întinsese o mână frățească de ajutor noului guvern, cu o înțelepciune de bătrân, și-a dat și următoarele păreri: "Nu sunt de părere că e bine ca partidul Național-Creștin să dizolve corpurile legiuitoare și să procedeze la noi alegeri, deoarece părerea mea este că guvernul nu poate atinge în noile alegeri, tăcute acum, nici 30 %... Mie îmi convin alegerile, pentru că legionarii sunt neobosiți și vor da bătălia având ca țintă de atins dublarea voturilor.

In cazul deschiderii actualelor corpuri legiuitoare, Mișcarea Legionară este dispusă să acorde votul său pentru budget și pentru votarea altor legi urgente.

Termin atrăgând atenția acelor care, în nechibzuința lor, încearcă să împingă Coroana spre dictatură, că aceasta echivalează cu o nenorocire. Cea mai mare înțelepciune este aceea să știi să ocolești poziția care ar pune Coroana în conflict cu națiunea sau destinul ei."

In acel timp camarila se agita asupra rezultatelor posibile din viitoarele alegeri. Cei din guvern, în frunte cu Goga, pretindeau că vor ști să procedeze pentru a reuși.

Dar anturajul regelui, cu Urdăreanu, Armand Călinescu, gen. Marinescu, Sidorovici și alții, susținea că guvernul nu va fi în stare să reușească, că, din contra, **alegerile vor aduce un nou val de voturi Mișcării Legionare care ar putea să devină primul partid pe țară!**

Regele, care demult gândise la dictatura lui (politica în zig-zag, de care-mi vorbise în audiența mea, într-acolo țintise), o dorea, dar se temea să-și ia răspunderea. De aceea **a dat adeziunea să se facă noi alegeri** și li se fixase termen pentru una din zilele lui febr. 1938.

Odată fixată ziua, am plecat din nou la Constanța. Listele noastre de candidați rămăseseră acele din trecutele alegeri. Atmosfera însă nu mai era acea de odinioară. **Părea a se respira un aer mai apăsător, cu iz de putred, ca înaintea unei furtuni.** Mă sileam să-mi adun gândurile răvășite de griji și nu reușeam, îmi era cu neputință să analizez cu seninătate situația noastră. In fața frontului, înaintea plecărilor în județ, fără să vreau, mă întrebam: ***Care și câți ne vom întoarce?***

La prima ieșire în județ, cu un grup de legionari, întovărășiți de prof. Ion Zelea-Codreanu, la o încrucișare de drumuri, înainte de intrarea în satul în care ne anunțasem întrunirea, **am găsit calea închisă de jandarmii așezați în trăgători** și comandați direct de maiorul Popescu Marinarul, noul șef și cunoscutul zbir, adus intenționat ca **să pună capăt propagandei noastre.** Câtva timp înainte, el ucisese cu un foc de revolver un fost prefect din jud. Durostor, în împrejurări rămase destul de întunecate. De aceea maiorul trebuia să arate de ce era în stare pentru ca noul guvern să nu-i redeschidă vechiul dosar. (...) Până la sfârșit maiorul a ordonat jandarmilor să ne deschidă trecerea. Ciocnirea era amânată pe altă dată. Am ținut întrunirea anunțată și încă câteva prin alte sate și seara ne-am înapoiat la Constanța. **Profesorul a trebuit să se întoarcă în Capitală și de acolo să plece spre alte județe, căci toți cereau ajutorul acestui neîntrecut orator pentru masele țărănești și neînfricat luptător.**

Două zile mai târziu am plecat din nou. De astă dată cu Bănică Dobre, venit din jud. Argeș, al lui Armand Călinescu, unde, cu trei zile înainte, avusese un incident cu jandarmii, când fusese insultat și lovit. Ne-am oprit într-un sat mare, numele îmi scapă, și am ținut adunarea. Am terminat vorbirea mulțumind sătenilor pentru voturile date în alegerile trecute și am încheiat: ***"Cred că ne vedem astăzi pentru ultima dată!"*** Și așa s-a întâmplat.

In satul următor ne aștepta Maiorul cu jandarmii lui. **Înainte de sosirea noastră anunțase locuitorii să nu vină la întrunire, că va fi rău de ei. Totuși au venit destui, nu însă ca în alte dați.**

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ștefan Buzescu, student

LUNA... DIN NEVADA

Incepând din 1960, Statele Unite au avut de rezolvat mari probleme de politică externă şi impact diplomatic.

Astfel, **după eşecul din Vietnam, nici problema supremaţiei în Cosmos nu se desfăşura în mod favorabil pentru Casa Albă**, căci Uniunea Sovietică lansase pe orbita terestră încă din 1957 un satelit (*Sputnik*), iar în 1961 o capsulă sovietică cu un om la bord (*Iuri Gagarin*) a înconjurat de mai multe ori pământul. Aceste reuşite ruseşti au produs o mare admiraţie internaţională, fapt ce a obligat SUA să lanseze un program spaţial propriu, având ca obiectiv final trimiterea unor astronauţi americani pe Lună.

Programul menţionat a cuprins mai multe faze, după cum urmează:

a) Trimiterea unui om pe orbita terestră, etapă reuşită cu zborul lui John Glenn, în capsula Freedom 7 (anul 1962);

b) In perioada 1964-1966 s-a desfăşurat programul *Gemini*, în cadrul căruia nouă nave (în mod succesiv) au exersat proceduri necesare zborului spre Lună;

c) Incepând din 1967 s-a desfăşurat **programul *Apollo***, destinat efectiv trimiterii de cosmonauţi americani pe Lună şi readucerii lor pe pământ în stare normală de sănătate.

Inceputul **programului *Apollo*** a fost nefericit, căci în 27 ian. 1967 cosmonauţii Virgil Grissom, Edward White şi Roger Chaffee şi-au pierdut viaţa atunci când capsula în care se aflau a luat foc incidental. Abia în zborul ***Apollo 4*** (oct. 1967) se testează cu succes racheta purtătoare *Saturn V*.

In continuare, NASA lansează alte capsule (***Apollo 5... Apollo 10***) cu oameni la bord, exersând diferite manevre pentru debarcarea pe Lună.

In 16.07.1969 *Apollo 11* ţinteşte Luna, reuşeşte alunizarea, iar doi din cei trei cosmonauţi (Neil Armstrong şi Buzz Aldrin) coboară din capsulă, păşesc pe Lună şi realizează o serie de activităţi ştiinţifice, după care se întorc, împreună cu Michael Collins (rămas pentru coordonare pe nava principală) pe pământ, cu bine, unde sunt întâmpinaţi cu un entuziasm de nedescris. In alte zboruri ***Apollo (12 - 17)*** alţi 10 cosmonauţi au coborât pe Lună.

La 19.12.1972, programul *Apollo*, care durase 11 ani, s-a încheiat, căci proiectatele zboruri *Apollo 18* şi *Apollo 19* au fost anulate din motiv de economie. Intreg programul *Apollo* costase statul american 25,4 miliarde dolari (în banii de azi cca. 150 miliarde de dolari), adusese contribuţii deosebite la cunoaşterea cosmosului, iar, *sub aspect diplomatic, prestigiul SUA în lume fusese readus la un nivel important.*

Aceasta este (foarte pe scurt) istoria *OFICIALĂ* a programului *Apollo* şi a zborurilor efectuate de astronauţii americani spre (şi pe) Lună.

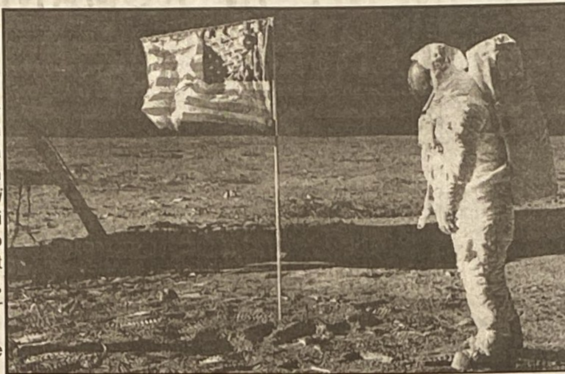
De atunci şi până în prezent s-au scurs peste 42 de ani şi, în mod foarte curios, nici o altă iniţiativă americană (sau de altă naţionalitate) nu a mai avut ca obiectiv Luna.

BIZAR, foarte bizar chiar!

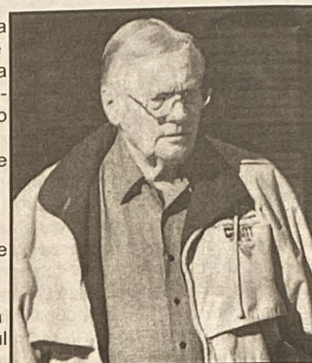
Această primă observaţie a determinat numeroşi oameni de ştiinţă să analizeze ce s-a petrecut atunci, căutând un răspuns satisfăcător.

Acest răspuns nu a venit niciodată, în schimb au început să apară **multe dileme legate, evident, de prima debarcare pe Lună din 16-24.07.1969, cu echipajul Neil Armstrong, Michael Collins şi Buzz Aldrin.**

Primul semn de întrebare l-a prezentat *Centura Van Allen*, adică zona cosmică cuprinsă între 800-1000 km distanţă de la Terra. In această zonă cantitatea de radiaţii de tot felul este enormă, iar concentraţia lor este foarte nocivă pentru vieţuitoare, inclusiv pentru om. Ca să ajungi la Lună (peste 380.000 km) trebuie neapărat să treci prin *Centura Van Allen,* atât la dus, cât şi la întors. **In mod inexplicabil, nici unul din cei 3 cosmonauţi de pe *Apollo 11* nu au păţit nimic, adică nu au fost vătămaţi de radiaţiile ucigătoare sus menţionate.** Şi dacă la ducere a fost cum a fost, dar la întoarcere în acea perioadă s-a produs o furtună solară care sporeşte cantitatea radiaţiilor de zeci de ori, crescând proporţional pericolul iradierii.

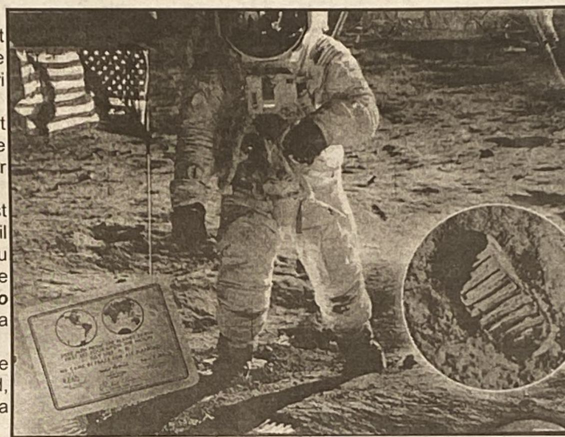

*Steagul Americii **fluturând** în vidul lunar **(fără vânt)***

*Eroul principal, **Neil Armstrong, în 2009** (la simpozionul de la Houston), înfloritor, cu părul intact, **neafectat de radiaţii***

La 40 de ani de la zborul *Apollo 11* s-a ţinut la Huston un simpozion important la care a apărut şi **Neil Armstrong, într-o stare de sănătate perfectă şi cu părul absolut intact, fapt bizar**, căci alţi oameni de ştiinţă au calculat şi au stabilit că, **pentru a nu fi afectaţi cosmonauţii de radiaţii, vasul *Apollo 11* ar fi trebuit să fie blindat cu mult plumb, astfel încât greutatea totală ar fi crescut de 6,5 ori, dar o asemenea sarcină nu putea fi proiectată în Cosmos de nici o rachetă purtătoare cunoscută atunci sau acum. Concluzia este că *Apollo 11* nu a trecut prin aceasta nici la ducere, nici la întoarcere .**

Amprenta cizmei americane în solul fără apă

Putem urmări în continuare şi alte nepotriviri tehnice, găsite ulterior de cei care deveniseră neîncrezători în reuşitele cosmice ale programului *Apollo*.

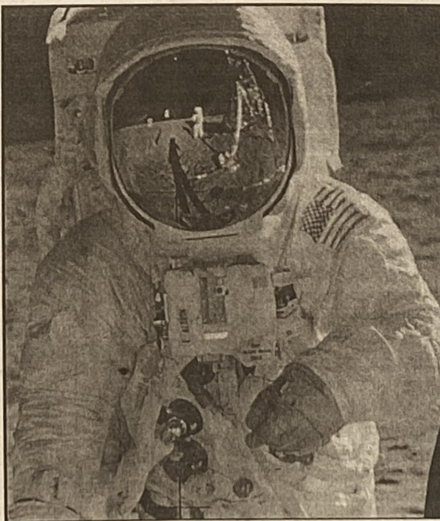
Astfel, deoarece pe Lună nu este atmosferă, ci vid, steagul înfipt de cosmonauţii americani nu ar fi trebuit să aibă falduri, să fluture deci, pentru că nu există nici un vânt care să-l onduleze.

Două umbre pe direcţii diferite, o imposibilitate pe Lună

Armstrong (situat lângă modulul *Eagle*) a făcut o fotografie lui Buzz Aldrin, în care se vede **reflecţia nedeformată a modulului *Eagle* şi a lui Armstrong în vizorul căştii lui** Aldrin, fapt ce **nu este posibil pe Lună, ci doar pe Pământ, căci în vid reflexia se deformează .**

In plus, după ce cosmonauţii au păşit pe solul lunar, au lăsat cu cizmele **nişte amprente foarte distincte în acest teren. Faptul respectiv era posibil doar dacă terenul era îmbibat cu apă, numai că pe lună nu există apă în stare lichidă!** Iar în partea văzută de pe Pământ a Lunii există doar pulbere selenară în care nu are cum să rămână amprentă clară, ci doar o adâncitură informă.

Reflexie nedeformată, imposibilă în vidul lunar

In timpul operaţiei de alunizare modulul *Eagle* a folosit un motor reactiv pentru frânare. Deci:

- jetul motorului ar fi trebuit să facă sub modulul lunar un mic crater în pulberea lunară, fapt care nu s-a produs.

- pulberea lunară ar fi trebuit să se aşeze şi pe cele patru picioare metalice ale modulului, dar nici acest fapt nu s-a observat.

Pe Lună se înregistrează **temperaturi de la +120° C la soare până la –80° C la umbră**, de unde rezultă şi o altă întrebare firească, ş anume: ***Cum au rezistat costumele cosmonauţilor la aceste şocuri termice masiv, succesive, timp de mai multe zile?***

In multe cazuri fotografiile prezentate de NASA arată **doi cosmonauţi de la care provin două umbre, dar în direcţii diferite. Acest fapt nu este posibil atunci când sursa de iluminare este unică, adică Soarele.**

Asemenea nepotriviri sunt numeroase, iar cele prezentate mai sus se pot considera cele mai stridente (sau cele mai elocvente).

(continuare în pag. 14)

Ion Boiangiu

Corespondență

JOCUL DE-A SURDA-ABSURDA

Trist acest joc, „de-a surda-absurda"! Tare mi-e teamă că suntem campioni europeni în domeniu, dată fiind şi tradiţia cu care n-ar trebui să ne lăudăm.

În ultimele 2-3 săptămâni, mai toate aşa-zisele „evenimente politice" se încadrează perfect în jocul respectiv. Regulamentul propune ab initio o totală nepăsare faţă de ţară. Jucătorii, politicieni din toate partidele, odată instalaţi în fotoliile ministeriale ori parlamentare, îşi dau jos masca zâmbitoare pe care au purtat-o la balul electoral şi revin, cu o neruşinată nepăsare faţă de cei care i-au ales, la intenţiile care au constituit mobilul participării lor la lupta politică: îmbogăţirea rapidă, indiferent de mijloace.

Spre deosebire de alte ţări europene unde „ingineriile financiare" sunt totuşi cenzurate - *cel puţin de la un anumit nivel*, **la noi, legile, începând cu Constituţia lui Iorgovan, sunt împânate în mod intenţionat cu ambiguităţi, şopârlite şi portiţe întredeschise şi fără cheie**, taman bune pentru ca diferiţi şmecheri în robe negre cu guler alb să ne azvârle interminabile interpretări în doi peri, în care roşul e violet, albul e maro cu picăţele etc.

Nu trebuie să fii legionar (autorul acestor rânduri nu este), ca, **aruncându-ţi privirea asupra istoriei, să-ţi dai seama că o atare stare de lucruri nu este nouă la noi.** Poate nu atât de mafiotică, nu atât de ramificată ca în prezent, dar „inginerii financiare oneroase" şi încălcări ale legilor s-au practicat şi înainte de 1940, unul dintre promotori fiind **Carol al II-lea.** Evadând din preceptele patriotice ale lui Carol I şi Ferdinand, acest al treilea monarh al României **şi-a legat la mâini firele unor interese bancar-industriale, ajungând în cele din urmă să patroneze crime abominabile împotriva unor oameni al căror ideal era însănătoşirea climatului social, eliminarea unui politicianism veros care, din păcate, a renăscut ameninţător în ultimii 20 de ani.**

Se pune în prezent problema revizuirii Constituţiei create de Iorgovan şi Brucan pentru Ion Iliescu şi emanaţii lui.

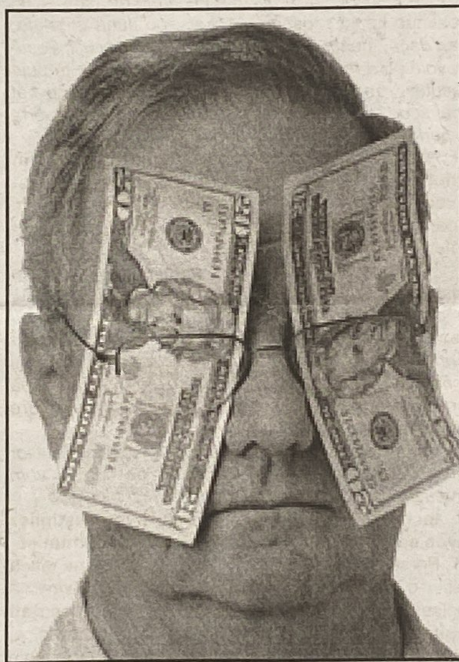
Este bine că nu se dă curs doleanţelor iredentiştilor maghiari care ar dori eliminarea precizării că România este şi rămâne un ***stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil.***

Şi aşa s-a făcut o **imensă greşeală** în 1990 când s-a admis **existenţa unui partid etnic (UDMR)**, fapt inexistent în alte ţări europene. **Grecia nu admite nici în ruptul capului ideea că pe teritoriul ei s-ar afla vreo populaţie conlocuitoare de altă etnie**, în ciuda prezenţei în nordul ţării a cca. un milion de „vlahi", care nu au nici un fel de drept ce ar decurge din etnie (nu şcoli, nu biserici cu slujba în dialectul lor, nici un fel de reprezentare parlamentară etc.). **Noi însă permitem dezmăţul şovin care a avut loc recent în secuime, defilarea ostentativă cu drapele maghiare şi secuieşti, declararea unei autonomii teritorial-politice neexistentă în vreuna din ţările UE.**

Mai mult, practicând jocul de-a surda-absurda, politicienii noştri se prefac „a n-aude, n-a vede" ce s-a petrecut în Transilvania în 15 martie a.c. şi anume, că obrăznicia maghiară, încurajată pe faţă de mesaje incitante ale primului ministru al ţării vecine, şi-a extins aria de pretenţii la autonomie către Mureş, Cluj şi Oradea. Se fac surzi şi orbi la lozinci de felul „Ţinutul secuiesc nu face parte din România"!

Răspunsul dat de un ministru român acestei provocări grosolane a fost: *„Noi nu ne ocupăm de aşa ceva, noi ne ocupăm de remedierea crizei economice"!* O poveste mai absurdă nici că se poate. ***Dar în ce constă preocuparea de a remedia efectele crizei economice?*** *În a asana corupţia, de exemplu? În a aduna în vistieria Statului cele peste* ***14 miliarde de euro****, cât se apreciază în prezent a fi* ***evaziunea fiscală anuală?*** În a aduce în faţa Justiţiei pe marii corupţi de tipul lui Patriciu, Vântu, Năstase, Cătălin Voicu? **Nici vorbă**, aceştia sunt perfect protejaţi de colegii lor de Parlament şi de mafioţii în robe negre.

Fac parte dintre oamenii care nu cred în imparţialitatea Justiţiei române actuale. Există, desigur, şi magistraţi în faţa cărora trebuie să ne ridicăm pălăria, dar dominanta concretă e alta. Cei care se bat cu pumnul în piept că sunt a treia putere în Stat, că practică o profesie plină de riscuri (cum, cu o comică alură de personaj dintr-o piesă absurdă încearcă să ne convingă madam Costiniu), ştiu să rupă din pâinea ţării coltucul cel mai mare şi mai gustos. Fără îndoială că legile care ar trebui să derive din noua Constituţie ar trebui să limiteze pretenţiile nesăbuite ale acestei adevărate secte de privilegiaţi. Un exemplu al necinstei unor reprezentanţi ai Justiţiei române este perpetuarea ocupării samavolnice a palatului medicilor veterinari de lângă Primăria Capitalei. Această clădire, ridicată în anii '30 prin cotizaţii şi donaţii ale unor membri ai respectivei profesiuni încadraţi într-o societate de medicină veterinară, a fost naţionalizată, în ce lăfăindu-se ani buni, chiar şi în prezent, Ministerul Justiţiei. În ciuda cererilor de retrocedare, Justiţia (citeşte injustiţia) română a dat verdicte negative,

lupul judecându-l pe lup. Şi a ştiut să legalizeze tot felul de rapturi practicate de potentaţii politici şi de aliaţii lor.

Este cât se poate de clar că ***oricum s-ar modifica legea-legilor, atâta timp cât în TOATE partidele din România va domni imoralitatea*** şi lipsa elementară de patriotism (cum bine se vede în prezent), **orice îmbunătăţire va rămâne literă moartă.**

Oamenii legii care pretind să le dăm „salarii neruşinate" (mulţi dintre ei intraţi în facultate pe bază de dosar sau transferaţi din cadrele fostei Miliţii) nu aud, nu văd nimic.

De ce să se sesizeze că acest joc de-a justiţia este de fapt un joc „de-a surda-absurda", când de fapt nu le lipseşte nimic? O conştiinţă profesională? O cinste funciară? Acestea la ei sunt sublime, dar lipsesc cu desăvârşire.

De curând am trecut pe lângă statuia lui Vasile Lascăr, pe care scrie: „Doresc să fac din administraţie o a doua justiţie". În prezent, asta ne-a mai lipsi.

Toată lumea s-a bucurat că aşa-zisa revoluţie din '89 a adus după sine polipartitismul, eliminând dictatura PCR. ***Dar a fost vorba de un polipartitism veritabil?*** **Nici vorbă.** Securitatea financiară (cea care a pus mâna pe banii ţării) a infiltrat toate partidele, de la dreapta la stânga, împingându-le **să mimeze diferenţa de ideologie** şi de idealuri. În realitate, aşa cum se vede şi azi, după 20 de ani, lozinca acestor tovarăşi (foştii hoţi de la Comerţul Exterior) este: „Potlogari din toate partidele, uniţi-vă!" Şi cine ştie să observe, vede clar că în ţară domneşte o ***clepto-democraţie monopartinică*** pe care prietenii noştri mai bronzaţi o pot numi şi *"cafto – mangleo – democraţie"*.

Recent, Băsescu a afirmat că *"funcţionarea Statului român implică costuri uriaşe care nu aduc decât o eficienţă redusă"*. Perfect adevărat, dar constatarea nu încălzeşte pe nimeni. **Suntem prea sătui de diagnoze sociale neurmate de remedii. *Singura soluţie găsită de cei ce ne guvernează este strângerea curelei la cei cărora, oricum, le cad pantalonii de slabi ce sunt*:** funcţionarii, muncitorii cu salarii de ruşine, pensionarii deja transformaţi în cerşetori. Dar marii şmecheri? La averile lor, câştigate prin fraudă şi adesea prin rapt violent, de ce nu se umblă? Sunt pe rol anchete în care eroii sunt Patriciu, Vântu, Voiculescu, Năstase şi alţi îmbogăţiţi ilicit, dar va ajunge vreunul din ei să-şi ispăşească furturile? Nici poveste, de s-ar schimba Constituţia de zece ori. Sunt traşi la răspundere cei care, mercenarii sovieticilor fiind, au continuat să patroneze măcelul nevinovaţilor şi după executarea lui Ceauşescu? Militaru a murit, criminalul Drăghici a fost salvat de amicul său Iliescu şi expediat în Ungaria „prietenă", dar restul? Toţi cei care au patronat distrugerea economiei naţionale prin privatizări oneroase, ca de pildă inginerul Petre Roman care a declarat că ultimele achiziţii de echipamente industriale din Occident din anii '80 sunt „fier vechi"? Se ştie cum şi cu ce sumă modică a cumpărat Patriciu Rompetrol şi Petromidia. Pagubele aduse Statului sunt imense. Mai mult, acest individ oneros datorează şi în prezent Statului peste 800.000 milioane de dolari. În alte ţări Procuratura s-ar sesiza din oficiu, iar individul ar vedea lumina soarelui doar la plimbările în cerc, supravegheate de gardieni; la noi, nimic. **Cei care ar trebui să acţioneze, Guvernnul, Parlamentul, Justiţia, continuă jocul „de-a surda-absurda".**

Există, desigur, nu numai colaborare în clepto-democraţia de azi, ci şi ieşiri de ură distrugătoare: PDL-iştii vor capul lui Moţoc – Geoană, Patriciu patronează cu filmul în care Băsescu pălmuieşte un copil, iar în urmă cu câteva zile Antenele 1,2 şi 3 difuzează senzaţionala ştire cum că Academia Română l-ar fi rugat pe fostul căpitan de petrolier să accepte să devină membru al acestui înalt for de consacrare. Televiziunea lui Voiculescu, cel despre care se ştie că a furat o parte din aşa-zişii bani ai lui Ceauşescu, a redat vizita lui Băsescu la Academia Română, a stăruit pe strângerile de mână cu acad. Haiduc şi Eugen Simion, a pus alături poza lui G. Emil Palade (laureat premiul Nobel, 1974) şi cea a „matrozului", iar oamenii, creduli, au luat-o de bună, revoltându-se faţă de *"recidiva" Academiei Române – era monstruos să se repete povestea cu Lenuţa, "chimista" "de geniu"*. În realitate, era vorba de o invitaţie adresată lui Băsescu de şeful unei academii „de doi bani", aşa-zisa „Academie a oamenilor de ştiinţă", pe care Voiculescu-Felix se preface că o confundă cu Academia Română. Este doar un exemplu de fals şi uz de fals, care încearcă să păcălească o ţară.

Dar, conform principiului „de-a surda-absurda", totul se îneacă în uitare.

Aşadar, iubiţi politicieni, nu vă mai străduiţi să modificaţi Constituţia, până nu-i veţi asigura precizie (eliminând ambiguităţile de care e plină) şi, mai ales, un serios şi funcţional sistem de control şi de pedepsire a celor care o încalcă...

Prof. Dr. Radu Iftimovici

MASONIZAREA BISERICII SAU "AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT" - SAVATIE BAȘTOVOI (VII)

(continuare din numărul trecut)

Anul 1922. Scrisoarea secretă a lui Lenin către Molotov. Cine se află în spatele persecuțiilor împotriva creștinilor?

Epoca modernă a fost marcată de cele mai cumplite crime împotriva umanității pe care le-a cunoscut istoria. Numai **jertfele celor două războaie mondiale depășesc cifra de două sute de milioane.** Pe teritoriul Rusiei și al fostei URSS au fost ucise cca. 70 de milioane de oameni. Aici trebuie să numărăm soldații căzuți pe câmpurile de luptă, orășenii uciși în timpul răscoalelor, țăranii înstăriți deportați, cetățeni civili uciși în timpul bombardamentelor și al atacurilor armate, victimele foametei și ale frigului, intelectualitatea și studențimea reacționară. Un loc aparte îl constituie creștinii persecutați pentru credința lor.

Atât Revoluția Franceză, cât și Revoluția Comunistă din Rusia au declarat război pe față Bisericii, ucigând și deportând milioane de creștini pentru motivul că erau creștini.

Într-o scrisoare din decembrie 1913, adresată lui Maxim Gorki, **LENIN scria: *„Orice idee despre doamne-doamne, orice cochetărie cu doamne-doamne este o urăciune... Orice apărare sau îndreptățire a ideii de Dumnezeu, chiar și cea mai subtilă și bine intenționată, este o îndreptățire a reacțiunii*"**.

Prin urmare creștinii trebuiau lichidați. (...)

Scrisoarea lui V. I. Lenin despre confiscarea bunurilor bisericești:

"Tovarășului Molotov pentru membrii Biroului Politic.

Strict Secret.

Rugăminte: să nu se facă în nici un caz copii, ci fiecare membru al Biroului Politic (inclusiv tov. Kalinin) să-și facă propriile notițe pe documentul însuși. Lenin"

Lenin făcea referire la o răscoală care a avut loc în orășelul Șuya ca reacție la acțiunile de confiscare a obiectelor de cult inițiate de VȚIK (Comitetul Executiv Central al Rusiei).

Motivul oficial al confiscării obiectelor de cult a fost acela de combatere a foametei care s-a abătut asupra Rusiei, *în realitate, foametea a fost provocată de bolșevici prin reținerea recoltei de pâine.*

Lenin știa că în țară există resurse suficiente de pâine și chiar s-a păstrat scrisoarea lui în care mărturisește aceasta: *„Nu departe de Moscova, în guberniile vecine: Kursk, Or, Iov, Tambov, după calculele unor specialiști atenți, noi deținem, la momentul de față, peste 10 milioane de puduri SURPLUS de pâine".* (un pud este egal cu 16 kg)

Rațiunile lui Lenin nu erau unele comerciale, ci strict politice:

„Noi trebuie nu doar să surpăm orice împotrivire, ci să-i obligăm să muncească în noile cadre sociale. Și avem mijloace pentru aceasta... Acest mijloc este monopolul asupra pâinii, cartela de pâine, totala subordonare a forței de muncă. (...)

A lua în mâinile noastre acest fond în valoare de câteva sute de milioane de ruble în aur (dar poate chiar câteva miliarde) este un obiectiv care trebuie atins cu orice preț. Iar acest lucru poate fi făcut doar acum! Toate calculele ne arată că mai târziu aceasta nu ne va reuși, deoarece nici un alt prilej decât foametea disperată nu ne va oferi o astfel de dispoziție a maselor largi a țărănimii, căci es [foametea] ne va garanta simpatia acestor mase sau ne va asigura neutralitatea lor, astfel ca victoria în lupta pentru confiscarea bunurilor să fie negreșit și pe deplin a noastră."

"Un scriitor înțelept în chestiuni de stat - își continua Lenin scrisoarea *- a zis, pe bună dreptate, că, dacă, pentru atingerea unui scop politic, este nevoie de a recurge la un șir de atrocități, ele trebuie făcute în modul cel mai energic și într-un timp cât mai scurt, deoarece masele populare nu vor suporta o perioadă prea lungă de atrocități."*

Atrocitățile nu au întârziat să urmeze. **Numai în anul acela, 1922, în Șuya și în împrejurimi au fost executați 8100 de clerici**, dacă este să amintim doar cifrele dovedite documentar. Lenin a ordonat ca răfuiala cu clerul să fie dură și rapidă:

"...Biroul Politic va da o directivă detaliată instanțelor judecătorești, verbală, ca procesul împotriva rebelilor din Șuya să aibă loc cu repeziciune maximă și să sfârșească nu altfel decât prin împușcarea unui număr foarte mare a celor mai influente persoane din clerul orașului Șuya, iar, după posibilitate, și din Moscova și din alte câteva centre duhovnicești.

Cu cât va fi mai mare numărul reprezentanților burgheziei și al clerului reacționar pe care îi vom împușca cu această ocazie, cu atât mai bine."

Încrâncenarea lui Lenin împotriva creștinilor avea să devină linia de aur a partidului comunist.

Persecutarea preoților și a episcopilor nu avea nici o legătură cu dorința de îmbogățire a bolșevicilor. **Preoții au continuat să fie persecutați chiar și după ce bisericile au fost pustiite și demolate.** Lupta aceasta era deasupra unor simple interese politice. Era o luptă duhovnicească.

Istoria confirmă că atât Lenin, cât și Stalin și cei din anturajul lor au trăit la limita sărăciei. **Averile imense ale Bisericii nu au fost răpite pentru a fi folosite de oamenii partidului, dar nici pentru a fi redate poporului, așa cum se afirma în mod oficial. *Unde pleca aurul din Rusia în timp ce populația murea de foame?*** Se poate oare crede în Teoria Conspirației, care susține că, **dincolo de teatrul politic, există un Guvern Mondial ocult, lucrând la făurirea unei „noi ordini mondiale", condusă de cei aleși și că toate bogățiile din lume se scurg încetul cu încetul în fondurile acestui grup de inițiați?** Dar cine sunt „aleșii"? Din cele aflate până acum, cei aleși nu pot să fie în nici un caz creștini... (...)

„Componența Biroului Politic Sovietic 1917: 7 membri, dintre care 4 evrei (Troțki, Kamenev, Zinoviev, Sokolnikov). A ținut trei zile. Reînființat ca organ conducător al Partidului (practic al țării!) în martie 1919. Din organul întărit oficial, în perioada 1921-1922 făceau parte 5 persoane, dintre care 3 evrei - ceilalți doi erau Lenin și Stalin (dintre care primul era evreu, iar al doilea căsătorit cu o evreică). Evreii au ocupat funcții importante în conducerea URSS până în anul 1957. De atunci evreii nu au mai fost admiși în posturile de conducere." ***Să se fi retras evreii din funcțiile de conducere doar pentru a lucra din umbră?***

Cum se face că mai toți oligarhii post-sovietici sunt evrei?

Nu cumva a fost posibil ca, așa cum în spatele persecuțiilor anticreștine purtate de comuniști au stat evreii, și persecuțiile din Imperiul Roman să fi fost orchestrate de evrei?

Imperiul Roman era un imperiu al toleranței religioase. Aici a fost ridicat Pantheonul, templul tuturor zeilor, deci și al tuturor religiilor. Singura religie persecutată de romani era creștinismul.

Motivul era acela că cinstesc alt împărat decât Cezarul.

*Ați mai auzit undeva această **acuzație?***

*Sigur, ea **I-a fost adusă lui Hristos atunci când Pilat a replicat că nu-L găsește vinovat de nimic*** și că, dacă a greșit ceva împotriva legii iudaice, să-L ia și să-L judece după legile lor. Atunci **evreii** au găsit scăparea, **zicând: *„Acesta S-a făcut pe Sine împărat,*** *iar noi nu recunoaștem ca împărat al nostru decât pe Cezarul!"*

A te numi pe tine împărat, precum și a glumi pe seama demnității împăratului, în Imperiul Roman era considerat lezmajestate și se pedepsea cu moartea.

Dacă **evreii** au avut atâta influență încât **au putut impune lui Pilat să ordone o execuție** pe care el nu a dorit-o, **găsindu-i pe loc și acuzația potrivit dreptului roman,** ce ne poate face să credem că **în spatele persecuțiilor împotriva creștinilor, care se făceau doar sub acuzația de lezare a demnității cezarului,** prin cinstirea lui Hristos ca împărat, **nu erau tot șoptitorii evrei? *Oare Hristos era numit de creștini doar împărat? Nu le era mai simplu să-L numească Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu și să scape de prigoană?***

Este clar că în cazul persecuțiilor romane împotriva creștinilor a fost vorba de o manipulare care nu urmărea și nu reprezenta politica, de altfel foarte tolerantă, în ce privește mărturisirea credințelor de orice fel, a Imperiului Roman.

De atunci și până acum, creștinii au fost întotdeauna persecutați sub acuzația că nu recunosc autoritatea dominației statului.

Nebunia este că în diferite epoci **creștinii au fost acuzați de lucruri total contradictorii:**

- **ba că dețin monopolul asupra învățământului, *ba că sunt împotriva iluminării prin știință;***
- **ba că propagă pasivitatea și lașitatea prin lauda sărăciei, *ba că au măcelărit lumea prin războaie duse cu scopul de a se îmbogăți.***

Într-un cuvânt, cele mai năstrușnice învinuiri au fost aduse creștinilor doar pentru a-i ciocni cu orânduirea dominantă, **cu scopul de a-i distruge cu armele statului.**

Poate cineva să susțină că există în lume astfel de guverne și astfel de oameni politici care să fie atât de preocupați de chestiunile religiei și în special de cea creștină, încât să-și facă din lupta împotriva creștinismului o politică de stat, așa cum s-a întâmplat în cazul Franței și al Rusiei?

Ați văzut vreodată vreun politician care să exceleze în cunoașterea istoriei religiilor sau măcar a religiei pe care zice că o mărturisește?

Atunci cine sunt consilierii din umbră care, ca și în cazul revoluțiilor din Franța și Rusia, orchestrează la nesfârșit campaniile de suprimare a creștinilor?

La această întrebare urma să caute răspunsul Victor Rotaru.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

ZIG ZAG PRIN JUDEȚELE ȚĂRII
PRAHOVA

(continuare din pag. 4)

Construit între 1893-1896, castelul are înfățișarea de cetate (de proporții reduse), în formă de cruce, cu caneluri și contraforturi și având deasupra o terasă. În interior se află mobilă și obiecte personale ale savantului român, precum și diferite tipărituri și fotografii evocând figura proeminentă a acestuia.

Câmpina – Castelul Hașdeu

Valea Doftanei

Aici se află acum într-o stare jalnică *închisoarea Doftana*, construită între anii 1894-1897, menită să înlocuiască vechea ocnă Telega unde erau întemnițați, cu predilecție, cei care comiseseră crime și mari jafuri.

Închisoarea, ca o cetate de piatră masivă, grea, rece și impresionantă, se află pe dealul Paraschiva.

După primul război mondial a fost utilizată pentru deținuții de drept comun dar și pentru cei politici, aici fiind închis și Corneliu Zelea-Codreanu câteva luni, în 1938.

După 1944 închisoarea a devenit muzeu comunist, obligatoriu de vizitat, de la elevi până la muncitorul de rând, pentru că aici fuseseră închiși Gh. Gheorghiu-Dej și Ceaușescu.

La 5 km de Doftana, într-o poziție frumoasă, se află ***Mănăstirea Brebu***, întemeiată de Matei Basarab în 1650. Zidurile înalte de 6,5 m, aproape intacte, sunt din cărămidă aparentă și piatră. Turnul de la intrare are trei caturi octogonale, cu două încăperi pentru clopote, iar casa domnească are dimensiunile de 11,8 m cu 30,2 m, mari pentru perioada respectivă. Pictorul **Ștefan Luchian** (1868-1916) a fost atras de peisajul de la Brebu, creând aici admirabile lucrări, iar casa în care a locuit este amenajată ca muzeu memorial.

Sinaia – Castelul Peleș

Sinaia

Ne reîntoarcem la șoseaua națională DN1, trecând din nou prin Câmpina , spre a vizita perla Văii Prahova, Sinaia.

Pitorescul văilor cochete răspândite în amfiteatru și clima reconfortantă, orașul fiind adăpostit de vânturi puternice, având veri răcoroase și ierni fără geruri mari, aer curat, ozonat, fac ca Sinaia să fie una dintre cele mai căutate stațiuni climaterice din țară. Altitudinea este de 798 m la gară, 840 m în parc, 860 m la Mănăstire și 970 m la Castelul Peleș. Amintind de aceste repere să le vizităm pe rând. Începem cu cel mai atractiv obiectiv, simbol al orașului, ***Castelul Peleș***.

A fost construit ca reședință de vară a familiei regale, între anii 1875-1833, în stilul Renașterii germane de sud, cu elemente gotice, din cărămidă, lemn, piatră și marmură; castelul are un turn central de 66 m înălțime și este compus din 160 de camere.

În interior se îmbină elemente de baroc germane, de Renaștere italiană, Renaștere engleză, rococo francez, stil hispano-maur ș.a.

Castelul adăpostește adevărate comori de artă: vitralii și lambriuri, tapiserii și mobilier de diverse stiluri, picturi celebre ale unor artiști de mare valoare, obiecte rare, statui și sculpturi din lemn și fildeș, covoare orientale, panoplii, armuri și arme cu gravuri și nestemate etc.

Holul de Onoare, sălile de arme, cabinetul de lucru al regelui, biblioteca, *Sala de Consiliu*, sala de muzică, *Sala Oglinzilor*, sufrageria, *Sala Maură*, *Salonul Francez*, *Salonul Turcesc*, sala de teatru, sunt încăperile care rețin atenția vizitatorilor.

La câteva sute de metri mai sus de Peleș se află ***Castelul Pelișor***, construit între 1899-1903, tot în stilul Renașterii, compus din 70 de camere și amenajat după gustul rafinat al reginei Maria.

Slănic-Prahova

Parcul castelului (6 ha) este amenajat în terase, în stilul Renașterii italiene (sec. al XIV-lea) și al parcurilor engleze, asigurând armonios trecerea către frumusețile naturii sălbatice ale munților care se înalță brusc deasupra întregului complex al Peleșului.

Mănăstirea Sinaia, ctitoria spătarului Mihail Cantacuzino (1695), este înconjurată de un zid gros și are chilii pe toate laturile. Biserica este în stil brâncovenesc, cu pridvor deschis, coloane și turle elegante, ornamentații florale și zoomorfe.

În centrul Sinaiei se află ***Cazinoul,*** în mijlocul parcului, construit în 1912 în stilul arhitecturii franceze, după modelul cazinoului din Monte Carlo.

Dintre hotelurile vechi atrage privirea "Caraimanul", ridicat în 1881.

Sinaia este o rampă de lansare către drumețiile montane: un teleferic duce la hoțelul de la **Cota 1400**, iar de-aici, per pedes, cu rucsacul în spate, se pot face excursii de neuitat la cabanele *"Vârful cu Dor", "Peștera", "Piatra Arsă", "Babele", "Vârful Omu"* (2507m) și la cea mai frumoasă ca poziție, *"Caraiman"* (2025 m).

Bușteni

Stațiunea Bușteni, aflată la 8 km. de Sinaia, care este străjuită de măreția **muntelui Caraiman**; pe piscul acestuia, strălucind în bătaia soarelui și luminată electric noaptea, s-a înălțat o cruce din metal, înaltă de 49 m, în memoria ostașilor căzuți în luptele de pe Valea Prahovei în primul război mondial.

În oraș se poate vizita ***Muzeul Memorial "Cezar Petrescu",*** amenajat în casa în care a locuit mulți ani scriitorul (1892-1961).

Și din Bușteni se pot face excursii, dar mă voi referi la cele mai facile și de scurtă durată: Căminul Alpin (925m), în cca. 30 minute, cascada Urlătoarea (plimbare de o oră), Gura Diham (987m).

Un alt itinerar, la fel de atractiv, este **Ploiești – Slănic-Prahova - Vălenii de Munte - Cheia**, deci să-l parcurgem și pe acesta.

Slănic-Prahova

Localitatea este cunoscută de câteva secole prin exploatarea sării. ***Salina*** are o adâncime de circa 300 m, peste 20 galerii, fiecare de cca. 50m înălțime, iar transportul in mină se făcea cu locomotive electrice, 90% din operații fiind mecanizate.

În 1914, prin prăbușirea tavanului la o galerie din cauza infiltrațiilor de apă, s-a produs ***"Lacul Miresei"*** de la Baia Baciului. Potrivit legendei, din vârful muntelui de sare s-ar fi aruncat în gol o mireasă părăsită în ziua nunții.

Aici vara se pot face băi în apa sărată deosebit de concentrată, lacul având o suprafață circulară de 425 mp și 20 m adâncime la mijloc. **Muntele de sare de la Baia Baciului** este un admirabil monument al naturii, care strălucește în soare și are irizații de curcubeu.

Poposim cca. o jumătate de oră la ***Mănăstirea Suzana*** (1743) pentru a admira frescele de pe pereți realizate de pictorul Nicolae Grigorescu când avea 18 ani și apoi zăbovim ceva mai mult la Văleni de Munte.

Vălenii de Munte

Pentru marea majoritate a turiștilor, numele orașului se asociază cu figura marelui învățat român **Nicolae Iorga** (1871-1940) care a fost atras de cadrul plăcut al regiunii și de liniștea de care avea nevoie pentru lucru și și-a construit o casă în acest oraș în 1910, cu patru odăi în stil popular, cu pivniță, cerdac cu stâlpi de lemn și o mică grădiniță. Între 1912-1940 aici marele savant a organizat "*Universitatea Populară*", unde la cursurile de vară au ținut prelegeri, în fața unui mare număr de învățători, profesori și oameni de arte, mari învățați ai țării: A.D. Xenopol, V. Pârvan, G. Țițeica, S. Mehedinți, I. Simionescu ș.a., precum și personalități de mare renume științific de peste hotare.

Trebuie trecut și pragul ***Mănăstirii Văleni***, construită în 1680 de către Șerban Cantacuzino. Remarcabile sunt sculpturile în piatră de la uși și ferestre și pictura interioară, realizată în 1737.

Stațiunea climaterică Cheia (altitudine 871 m) se află la poalele muntelui Ciucaș (1959 m), fiind încadrată de creste înalte din conglomerate și calcar, care fac tot farmecul acestei așezări.

Mănăstirea este ctitoria vornicului Mihail Ghica (1835).

GULAGUL AMERICANO-ISRAELIAN DIN IRAK

Potrivit mediilor irakiene **din exil**, Irakul dispune astăzi de 27 de închisori oficiale şi de **426 de închisori secrete**, sub administraţia guvernului-marionetă instalat de ocupanţii străini. În afara acestora, există **încă un număr important de închisori clandestine americane şi chiar israeliene.**

Deputatul irakian Mohammed al-Dainy şi ziaristul Aii Wajeeh (canalul de televiziune Al-Charquia) s-au consacrat de mai multă vreme **demascării abuzurilor şi torturilor inumane** ce se practică în aceste închisori, adevărate abatoare secrete unde se practică **experienţe pe viu, greu de mărturisit de către autorii lor, în majoritate membri ai serviciilor secrete *CIA* şi *MOSSAD*,** oficial cercetători ştiinţifici sau profesori, încadraţi, de formă, într-o universitate sau o unitate oarecare de cercetare ştiinţifică.

Mohammed al-Dainy şi Aii Wajeeh sunt martori direcţi ai unui impresionant număr de asasinate şi alte abuzuri dintr-o ţară în care banditismul israelo-american a devenit lege şi practică de zi cu zi.

În calitatea sa de deputat, Mohammed al-Dainy a putut vizita personal 13 din aceste închisori secrete. În plus, graţie relaţiilor de care se bucură şi a rezistenţei în care sunt angajaţi inclusiv unii funcţionari ai guvernului-marionetă israelo-american, al-Dainy a reuşit să scoată în afara Irakului numeroase documente, inclusiv imagini, ce dovedesc fără putinţă de tăgadă că în Irak a fost a fost înfiinţat şi funcţionează din plin o nouă formă de GULAG: gulagul deşertului!

Documentele video difuzate de canalul Channel 4 din Anglia, CNN şi Al-Jazira dovedesc trista realitate a acestei noi forme de Gulag. Secretul este la fel de bine păstrat ca pe vremuri, în Uniunea Sovietică, cu diferenţa că **mijloacele de comunicaţie de astăzi fac imposibilă păstrarea îndelungată a unui astfel de secret.** Spre deosebire de Gulagul sovietic şi de închisorile comuniste în general, prizonierii nu muncesc, fiind hrăniţi şi în general trataţi în funcţie de nevoile experienţelor la care participă în calitate de cobai israelo-americani.

Aii Wajeeh este directorul departamentului de informaţii al canalului Al-Charquia. Recent, patru din colaboratorii săi, în cadrul serviciului de informaţii Al-Charquia, au fost **răpiţi şi apoi asasinaţi în chiar cursul emisiunii** pe care o realizaseră. **Motivul: pregăteau încă alte emisiuni, pe baza documentelor video furnizate de Al-Dainy.**

După invazia din 2003 şi până la sfârşitul lunii ianuarie 2009, **461 de ziarişti au fost asasinaţi în Irak.**

În aceeaşi perioadă, peste 1000 de ziarişti au luat drumul exilului, mai ales în Siria, Egipt şi Iordania.

Mohammed Al-Dainy şi Aii Wajeeh s-au întâlnit recent, la Geneva, cu reprezentanţi ai CICR (Comitetul internaţional al Crucii Roşii), ai înaltului Comisariat pentru Refugiaţi, precum şi ai înaltului Comisariat pentru Drepturile Omului (departamente ale ONU).

Ei cer deschiderea unei **anchete internaţionale** privind asasinarea mai multor deputaţi în Irak, precum şi numirea unui înalt Comisar special al Naţiunilor Unite pentru Irak.

Se speră că în urma acestei anchete internaţionale se va ajunge la crearea unui ***Tribunal Internaţional*** care să judece unele măcar din cele mai grave crime şi abuzuri israelo-americane în Irak.

Deocamdată, explică Al-Dainy, cei ce solicită permisiunea de a vizita închisorile secrete, despre care ar avea cunoştinţă pe căi confidenţiale, sunt obligaţi să se adreseze guvernului. Prevenit astfel, acesta are tot timpul la dispoziţie pentru a deplasa prizonierii din închisoarea respectivă în alte locuri secrete de detenţie.

Al-Dainy consideră că Autoritatea Internaţională ce urmează a fi creată va trebui să aibă dreptul de a vizita orice clădire şi orice instituţie oficială, fără a preveni guvernul-marionetă de la Bagdad.

Numeroşi comentatori şi-au pus **problema manierei în care Al-Dainy şi-a putut procura imaginile şi documentele de care dispune.** În cadru privat, Al-Dainy explică: *"Odată informat de către anumiţi prieteni şi colaboratori, mă deplasez la faţa locului, înconjurat de o echipă de protecţie. Odată ajuns în faţa închisorii clandestine vizate, fac uz de documentele oficiale ce atestă calitatea mea de deputat. Paza închisorii este surprinsă mai mult sau mai puţin. Graţie anumitor complicităţi, ea este pregătită să admită intrarea deputatului înconjurat de echipa lui de protecţie ce impune oarecare respect !*

În anumite încăperi comune, botezate "celule", Al-Dainy a putut număra între 200 şi 700 de persoane: femei, bătrâni, copii dar şi bărbaţi. Printre cele 13 închisori vizitate, trei se găseau sub administraţie dublă irako-americană. Este vorba de închisorile secrete d'Al-Dial, dAl-Karmiya, şi de Sahat al-Usur. Ultima vizită de acest fel a avut loc în iulie 2008. După această dată, Al-Dainy a transmis o serie de informaţii canalului Al-Charquia, care le-a utilizat în bună măsură. După cum am arătat, trei ziarişti şi un tehnician au fost răpiţi şi asasinaţi în chiar cursul emisiunii pe care o realizaseră !

Oficial, americanii dispun de 160 000 de mercenari în Irak, forţă militară utilizată exclusiv contra populaţiei civile. Pentru moment, ca şi în alte numeroase ocazii, **Naţiunile Unite practică politica struţului !**

Deputatul irakian a încredinţat o serie de documente lui Human Rights Watch, funcţionar Amnesty International şi militant al Federaţiei internaţionale pentru Drepturile Omului.

Copii ale respectivelor documente au fost transmise organizaţiei arabe non-guvernamentale Al-Karama. Preşedintele acesteia, Rachid al-Mesli, comentează: *«Ar trebui mers la faţa locului spre a verifica totul îndeaproape. Nu dispunem nici de structura, nici de mijloacele necesare pentru aceasta. Trebuie neapărat înfiinţat un Tribunal Internaţional, după cum crede şi o cere Al-Dainy. Un prim pas în acest sens ar fi crearea unei comisii internaţionale care să ancheteze înainte de deschiderea lucrărilor tribunalului propriu-zis.»*

Teodor Usca, Oradea

***

LUNA... DIN NEVADA (continuare din pag. 10)

În încheierea indicării acestui sumar de inadvertenţe rămase de la zborul *Apollo 11* ar mai fi de adăugat faptul foarte ciudat al dispariţiei raportului făcut de Charles Baron, inspectorul principal de zbor de la Huston, însărcinat cu misiunea *Apollo 11*. Raportul amănunţit al acestuia a dispărut definitiv şi nu a mai fost găsit niciodată.

Din toate cele prezentate mai sus rezultă o singură concluzie, anume că **imaginile prezentate de NASA ca fiind luate pe Lună sunt false: au fost luate pe pământ, iar modulul lunar *Eagle* nu a transportat cosmonauţi pe Lună.**

Plecând de la această concluzie rămâne să analizăm în continuare detaliile posibilei deturnări a realităţii şi să răspundem în mod plauzibil la **cele trei întrebări clasice: *DE CE, UNDE,* şi *CUM ?***

1. DE CE au recurs Casa Albă şi NASA la această înscenare?

După eşecul militar şi diplomatic din Vietnam, a urmat şi tragedia zborului *Apollo 2* în care trei cosmonauţi şi-au pierdut viaţa, arzând de vii în capsulă. Încă un posibil eşec la vedere ar fi însemnat o lovitură prea puternică pentru SUA, atât sub aspect ştiinţific, cât şi propagandistic, mai ales în contextul în care URSS înregistrase în Cosmos succesiv succese remarcabile şi uşor verificabile.

Fiind vorba de o înscenare, se pune în mod firesc întrebarea nr. 2, anume ***UNDE se puteau realiza operaţiile de pregătirea cadrului aparent cosmic şi filmările respective?***

2. La acest subiect răspunsurile posibile converg toate spre **DEŞERTUL NEVADA**, unde armata SUA deţine cea mai importantă şi mai secretă bază de pe teritoriul american, aşa-numita AREA 51. În această zonă solul şi relieful sunt foarte asemănătoare cu imaginile fotografiate de sateliţi şi de telescoape foarte puternice pe faţa văzută a Lunii. În plus, protecţia militară de excepţie a acestei baze acoperea din plin orice indiscreţie faţă de unele posibile vizite accidentale .

3. Mai rămâne să analizăm ***CUM s-au produs aceste falsuri*** în aşa fel încât ele să pară cât mai reale şi să ajute cât mai mult marea înscenare cu zborul *Apollo 11* pe Lună.

Mai întâi s-a închegat un colectiv foarte restrâns, care să poată păstra cât mai bine marele secret, după principiul clasic al mafiei siciliene, *omerta* – sau, altfel spus, *"cine cântă, nu va mai cânta niciodată de acum înainte"*.

Colectivul a cuprins, fără îndoială, pe cei trei cosmonauţi, 1 - 2 regizori "de platou", maximum doi tehnicieni care au făcut atât filmările, cât şi combinaţiile tehnice, iar peste toţi, boss-ul de la "Centru ". Cu 7 - 8 oameni "convinşi" s-au putut face şi lucrările şi filmările, la nivelul la care au fost prezentate la TV. ***Lipsa unor cunoscători în ale fizicii şi ale chimiei a condus la multe inadvertenţe inerente dintre care o parte au fost prezentate mai sus,*** dar miza "lucrării" merita acest risc, pe care ulterior propaganda oficială s-a străduit să-l acopere cât mai bine.

Filmul realizat în Nevada a fost transmis ULTERIOR (în timpul desfăşurării aşa-zisei expediţii *Apollo 11*) şi la Huston şi la televiziunile de resort.

Mai întâi s-a mers pe real, până la orbita terestră, cu vasul principal, după care **modulul *Eagle* s-a desprins de vasul-bază şi a plecat FĂRĂ COSMONAUŢI spre Lună, în regim de comandă automată. Pe tot parcursul, tot automat, a fost transmis şi filmul realizat ÎN NEVADA.** La momentul potrivit vasul-bază s-a reîntors "glorios" pe Pământ, cu cei trei cosmonauţi în perfectă stare de sănătate.

În acest fel Casa Albă şi NASA au realizat excelent un mare efect de propagandă, fără riscuri sau complicaţii majore.

Cât priveşte celelalte zboruri din programul *Apollo* (12 - 17), ele s-au desfăşurat absolut după acelaşi program, respectând cu stricteţe proverbul "cine a băut o să mai bea" (qui a bu, boira).

După expediţia *Apollo 11*, atât Armstrong cât şi Aldrin au dus o viaţă foarte retrasă. În plus, Aldrin a avut şi multe necazuri familiale care l-au adus până la urmă la nivel de psihopat.

La simpozionul de la Huston din 2009, Armstrong a avut o ieşire mai puţin obişnuită: încolţit de ziariştii care îi cereau cu insistenţă **declaraţii despre zborul *Apollo 11*,** omul care a rostit cândva faimoasele cuvinte "un pas mic pentru om, un pas mare pentru omenire", a spus răspicat:

"NU-MI CEREŢI DECLARAŢII DACĂ NU VREŢI SĂ VĂ SPUN MINCIUNI". **Un răspuns mai clar nici că se putea!**

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII FEBUARIE: *"De ce legionarii refugiați în Germania după rebeliune au fost închişi de nazişti în lagăre?"*
a fost dat de Remus Enache din Braşov, 30 de ani,
care a câştigat cartea *"Mişcarea Legionară înainte şi după moartea Căpitanului"* de Constantin Papanace.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Faptul că **legionarii refugiați în Germania** după rebeliune **au fost internați de nazişti în lagăre demonstrează** încă o dată, din plin, faptul **că nu erau "oamenii naziştilor"**, cum mai spun încă unii denigratori sau cei prostiți de propaganda adversarilor. De altfel, acum, după ce s-au deschis arhivele secrete ale Germaniei, se ştie clar că legionarii n-au fost stipendiați de nemți, că aceştia n-au intervenit nici o clipă în favoarea lor.

După alungarea legionarilor de la guvernare de către Conducătorul Statului, gen. Ion Antonescu (ian. 1941), o parte dintre legionarii care făcuseră parte din guvernul național-legionar de la 6 sept. 1940 s-au refugiat în Germania. Printre aceştia s-au numărat Horia Sima, N. Pătraşcu, Const. Stoicănescu, Const. Papanace, V. Iasinschi, Corneliu Georgescu, M. Sturdza, Ilie Gârneață şi alții.

Întrucât Antonescu era conducătorul statului român, cu puteri depline, iar legionarii deveniseră indezirabili acestuia, germanii (care vizau colaborarea cu România, deci cu şeful statului) nu aveau cum să fie favorabili legionarilor. Ca atare, nu li s-a acordat azil politic, ci au fost internați în lagăre, la Buckenwald şi Rostock, spre a fi supravegheați (pentru a nu se întoarce cumva în țară, încercând să-l răstoarne pe Antonescu).

ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: De ce spune Căpitanul (în "*Pentru legionari*") că "*trădarea ne-a măcinat puterile Neamului*"?
PREMIU: "*Prin Basarabia voievodală*" – Petre Vălimăreanu (avocat, instructor legionar).

***

"MĂRȚIŞOARE"

RADU GYR

RUGĂ VECHE

Ziceam odinioară:
Desparte-mă de humă, Tu, Doamne, şi ajută-mi
ca să-mi înnod şi viața de cer, nu numai gândul!
Şi pentru asta, trupul de uliu împrumută-mi,
să pot zbura, în mine văzduhu-ntreg strângându-l!

Ori — poate — ştii povestea în care un drumeț
a izbutit să prinză, dârz, capătu-unei funii
de toarta bolții ca să urce, îndrăzneț,
în rai la Sfântul Petru, sau în tărâmul lunii...

Şi dac-o ştii, şi nu vrei să fiu ca şoimii teferi,
dă-mi razele de lună şi razele de stele,
o scară de mătase să-mi împletesc din ele,
ca să mă sui pe trepte de lună în luceferi!...

...Iar dacă nu vrei, Doamne, ca-n basmele mărunte
să fie, atuncea, baremi, ajută-mă să-nvăț
ceva din agerimea potecii iuți de munte,
ca tot mai sus, din stâncă în stâncă, să m-agăț
până la vârful care se sprijină de soare,
şi-ajuns in vârf, în soare să mă strecor de-a dreptul...

....

(vol. "Cerbul de lumină")

PHOENIX

Iar te-agăți cu gheara de-o speranță,
lutule al meu înveninat...
E de-ajuns să fâlfâie o zdreanță,
că de-un petic iar te-ai aninat.

Câte turnuri nu s-au spart în tine,
dar sub praful lor nu te-ncovoi;
iei mereu mistria din ruine
şi din scrum zideşti pe schele noi.

Cât prăpăd, dar câte noi semințe...
Câți ereți cu zborul împuşcat,
dar ce mare foame de credințe,
desfrânată, de nevindecat.

Nici n-a prins o rană să se zvânte,
că iar frige pofta de-a lupta.
Arzi să bei alt cer din aripi frânte
şi alt zbor din prăbuşirea ta.

Lut al meu, molozul, praful, scama
nu-ți scârbesc nici frângeri, nici căderi,
în adânc te zgâlțâie doar teama
că-ai putea cumva să nu mai speri,

că-ai putea să nu mai creşti noi pene
din tăciuni, din aşchii, din frânturi
şi ca smârcu-n putreda lui lene
nici văzduh, nici aştri să nu furi...

Numai spaima asta te re-nvie
şi-ți dă brânci prin hârburi să răzbați
şi cu-o dezmățată lăcomie
zdrențele nădejdii să le-nhați.

(vol. "Ultimele poeme")

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri de ziare, la nivel naţional: în Bucureşti, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- **50** RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie);
- **70** RON pentru **Europa;**
- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Marcel Dumitraşcu – Curtea de Argeş: Nu ştiu de ce ocolesc atâta cuvântul "legionar" toţi cei care scriu cărţi despre martirii temniţelor comuniste; oameni serioşi, maturi, autori de toată cinstea, inclusiv preoţi şi călugări! Ocolesc termenul cu obstinaţie, chiar şi în cazul unor legionari notorii, cum ar fi Radu Gyr (comandant legionar, autorul multor texte legionare – marşurile Mişcării şi conferinţe tipărite) sau Ilie Imbrescu (preot instructor legionar, autorul cărţii "*Biserica şi Mişcarea Legionară*"). Şi mai penibil este autorul – necunoscut – al unei broşurele despre *martirii Aiudului*, tipărită la Bacău, Ed. "*Docuprint*", autor necunoscut: "*Radu Gyr a îmbrăţişat cu dăruire crezul generaţiei sale, pentru care a fost condamnat la 12 ani închisoare*". Care era crezul generaţiei sale, d-le autor necunoscut? Cumva crima, teroarea, de a fost condamnat?! Ce vor înţelege oare cei care vor citi? Şi de ce e atât de îngrozit, dacă tot nu s-a semnat?! Cui foloseşte această atitudine?! Nici măcar autorului! Ci doar celor care au interesul ca totul să se înece în uitare şi teamă. *Valeriu Gafencu a fost arestat şi a devenit "sfântul închisorilor" pentru că era elev?! Sau pentru că era şeful Frăţiei de Cruce din Iaşi? Dar Ion Ianolide? Tot pentru că era un simplu elev a devenit martir al temniţelor comuniste?! Nu pentru că era frate de Cruce?!* Fără Căpitan şi fără ideologia legionară, Gh. Clime ar fi fost un bun inginer şi atât, iar nu şeful Partidului "Totul Pentru Ţară", asasinat de autorităţi; Banea ar fi fost un excelent medic şi avocat, dar nu şi celebrul şef al Ardealului Legionar, slăvit în Marşul Taberelor de Muncă şi împuşcat de aceleaşi autorităţi. Nici Traian Brăileanu nu a fost asasinat în închisoare pentru că era profesor, ci pentru că era senator legionar; Ionel Zeana nu a fost închis pentru că era medic, ci pentru că era comandant legionar etc.

Cristian Croitoru – Tg. Jiu: ADEVĂRATELE nume ale operelor lui Brâncuşi sunt, de fapt: "*COLOANA pomenirii fără de sfârşit*", NU "*Coloana infinitului*" (romburile Coloanei sunt profiluri de cosciug stilizate; cosciug peste cosciug, lăsând ultimul capac deschis, arată jertfa continuă a Neamului românesc, pentru că se referă la sacrificiul făcut de eroii noştri pentru reîntregirea neamului; numărul modulelor din care este alcătuită coloana reprezintă anul când România a intrat în primul război mondial şi se termină cu o jumătate de modul, reprezentând jumătatea anului respectiv); "*MASA celor 12 Apostoli*", NU "*Masa tăcerii*" (este compusă din 12 scaune reprezentând cei 12 apostoli, iar masa mai mare, din mijloc, îL simbolizează pe Iisus Christos); "*POARTA Intregirii Neamului*", NU "*Poarta sărutului*" (edificiul e compus din 2 stâlpi, fiecare fiind alcătuit din alţi 4 stâlpi uniţi la partea de sus cu o grindă; cei 8 stâlpi reprezintă cele 8 regiuni care se alipiseră patriei-mama, România). Întreg ansamblul de la Tg. Jiu privit din avion are, deopotrivă, forma unei spade, dar şi a unei cruci. Brâncuşi a fost un sculptor modern, simbolist, dar creştin şi naţionalist. Comuniştilor le-au displăcut organic numele date de Brâncuşi operelor lui, de aceea le-au schimbat în ceva incolor şi insipid, ştergând mesajul naţionalist şi creştin. Cred că mai trebuie amintit faptul că în atelierul său din inima Parisului Brâncuşi şi-a creat un cadru şi o atmosferă românească şi că a lăsat prin testament moştenire României un număr important de lucrări - pe care însă guvernul României anilor 1950 a refuzat s-o accepte! De aceea o găzduieşte Muzeul Naţional de Artă Modernă din Paris. Abia în 1964 Brâncusi a fost „redescoperit" în România ca geniu naţional şi, în consecinţă, ansamblul monumental de la Târgu-Jiu a putut fi amenajat şi îngrijit, după ce fusese lăsat în paragină şi fusese foarte aproape de a fi dărâmat. Printre operele faimoase ale lui Brâncuşi (născut în 1876, în comuna Hobiţa din jud. Gorj — mort în 1957, la Paris) se numără ansamblul de la Tg. Jiu ("*Coloana pomenirii fără de sfârşit*", "*Masa celor 12 Apostoli*", "*Poarta Intregirii Neamului*"), "*Rugăciunea*", "*Muza Adormită*", "*Domnişoara Pogany*", "*Pasărea Măiastră*" ş. a.

Mirela Damian – Galaţi: Ziua femeii este sărbătorită în Albania, Algeria, Angola, Australia, Bangladesh, Brazilia, Bulgaria, Cambodgia, Camerun, Chile, Columbia, Croaţia, Cuba, Cipru, Danemarca, Finlanda, Grecia, India, Italia, Israel, Mexic, Mongolia, Norvegia, Polonia, Portugalia, România, Rusia, Serbia, Slovacia, Suedia, Siria, Turcia, Ucraina, Ungaria, China; în schimb, în Franţa, Germania, Elveţia, Austria, Japonia, Grecia ş. a. nu se serbează. O sărbătoare a femeilor, recunoscută internaţional, dar fără a se preciza o zi anume, a fost hotărâtă încă din 1910, de Internaţionala Socialistă reunită la Copenhaga. Ideea a fost în strânsă legătură cu feminismul, faimoasa mişcare pentru emanciparea femeilor. După primul război mondial, ONU a fixat data de 8 martie ca "ziua internaţională a femeii", de aceea aţi auzit dvs. (ca şi mine, de altfel), că ar fi "zi comunistă". Atenţie, însă: ONU - nu socialiştii - au stabilit această "sărbătoare"! Masonii, nu comuniştii! Referitor la cea de-a doua întrebare a dvs.: nu sunt deloc de părerea lui Răzvan Codrescu că ar trebui sărbătorită ziua femeii, a mamei, a feminităţii, de ziua Maicii Domnului sau a Bunei Vestiri! Asta ar mai lipsi: după ce că Naşterea şi Învierea Mântuitorului au devenit "sărbă(u)tori", prilejuri de petrecere şi de închinare la propria burtă, "uitând" să cinstim Însuşi Sărbătoritul, asta mai lipsea, să transformăm şi ziua Maicii Sale în "ziua femeii", ziua lui Vasilica, Gherghiţa, Leana etc. Acesta reprezintă, de fapt, o perversitate tipic masonică: să ridicăm omul deasupra lui Dumnezeu şi să ne închinăm omului. Să o "cinstim" pe Maica Domnului închinându-ne la noi înşine?! Dacă se vrea musai sărbătorirea femeii, de ce nu s-ar face de 1 martie, de exemplu?!

Vlad Pogorevici – Suceava: Vă mulţumim pentru fotografiile şi materialele trimise, ca şi pentru întreaga corespondenţă. Vă salutăm cu tot respectul! Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Grigore Popovici – Rădăşeni (Suceava): Am înregistrat cu satisfacţie apariţia noului dvs. volum de poezii, intitulat "*De la Athos la Rădăşeni*", pentru care vă felicităm.

Dan Steroiu – Craiova: Primele planuri pentru metroul din Bucureşti datează de la sfârşitul anilor 1930, de când s-au conceput planurile de modernizare a Capitalei. În 1938 autorităţile locale au însărcinat S.A. Metropolitanul cu proiectarea şi construcţia reţelei de transport subteran, urmând ca inaugurarea să aibă loc în 1941, dar, din cauza celui de-al doilea război mondial urmat de instalarea comuniştilor la putere, planurile au fost abandonate. Aşa se face că prima linie de metrou a fost inaugurată abia în 1979. Deci nici o laudă regimului comunist, cum susţineţi dvs. Se dovedeşte şi prin acest exemplu că oricine ar fi fost la conducerea ţării ar fi construit metrou, blocuri (şi le-ar fi făcut cu mai mult gust şi mult mai solide), ar fi modernizat oraşul etc., şi că nu există nici un motiv să glorificăm "iepoca de aur" (pentru comunişti) şi mizerie, beznă, frig, foamete şi teroare (pentru noi, restul de 20 de milioane).

Prof. Irimie Străuţ - Deva: Vă mulţumesc din suflet, atât dvs., cât şi d-lui editor Const. Dârţu, pentru scrisoare şi pentru materialele trimise. Nu mă încadrez însă în categoria celor care merită să fie înscrişi în "*Dicţionarul enciclopedic al personalităţilor române*"! Nu am cum să scriu 15 pagini (!) despre mine, nici nu pot să "*explic amănunţit*" "*devenirea*" *mea*, aşa cum mă invită editorul acestui dicţionar. Nu este vorba despre modestia specific legionară, ci, pur şi simplu, mă supraestimaţi: nu sunt "o tânără excepţională"; nu sunt nici Ecaterina Teodoroiu, nici Smaranda Brăescu sau Ana Aslan...

Corespondentului nostru din Vâlcele: Ne cerem scuze pentru că, efectiv, nu putem da curs solicitării dvs. Din păcate, şi noi, ca şi dvs., am avea mare nevoie să fim ajutaţi.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

